

Erdészeti és Faipari Híradó

XXVIII. évfolyam 2. szám
2018. június

Az Erdészeti és Faipari Dolgozók Szakszervezetének Lapja

A tartalomból:

Szakszervezetünk IX. kongresszusa

Lenn a Délen, Baranyában...

A szakma ifjú kiválóságai Ásotthalmon

Elhunyt dr. Király Pál

A záró ünnepély megnyitója

A főépület varázslatos hangulata

Az ásoththalmi versenyzők

Ásoththalmi pillanatok

Az iskolamúzeumban Andrési Pál magyaráz

Az EFDSZ díját kapja Szabó Henrik Rudolf

Bedő Albert, az iskola névadója

Az első helyezett Lődi Imre

Terepi gyakorlaton

Tisztítás jelölés

A döntés bírálata

A közelítés végén

Munkában a közelítő páros

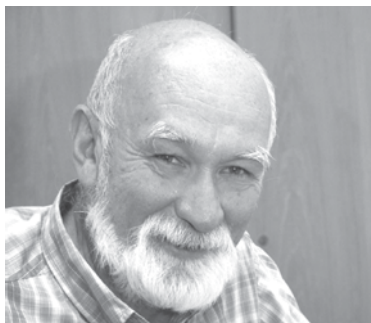
Verseny előtti eligazítás

A rönk akasztása a közelítőre

Fotó: Zétényi Zoltán

Nehéz hetek, hónapok ...

Élni nem könnyű, de ezen sopánkodni fölösleges. A cím inkább az előző lapszámunk megjelenése óta eltelt időszak eseményeire utalhatna.

Azzal kell kezdenem, hogy eltemetjük dr. Király Pál Bedő-díjas erdőmérnök, szakújságíró kollégánkat, e lap hosszú évekig szerkesztőjét és cikkíróját. Pali bácsi élő legenda volt számunkra. Ahol ő szerepelt vagy csak megjelent, oda már nem volt hiábavaló elmenni.

A szakszervezet számára ennél több is volt, hiszen élet- és szakmapolitikai tapasztalata, a múlt ismerete sokszor segítette bennünket döntési helyzetekben. Nehéz lesz nélküled, Pali Battyám!

Nem volt igazán felemelő az országgyűlési választások körüli hajcihő sem. Voltak, akiket elbizonytalanított és voltak, akik közönyössé keményedtek...

No, de ezen túl vagyunk, számunkra az a fontos, hogy a régi-új kormányral és annak felelős minisztériumaival továbbra is kapcsolatban tudjuk maradni. Erre megvan minden reményünk, bár távozott szakmabeli helyettes államtitkárunk, Ugron Ákos Gábor, és helyére a „Ház”-ból dr. Nagy János földvagyon-gazdálkodási főosztályvezetőt nevezte ki a miniszterelnök. Ez azt is jelenti, hogy az erdészeti portfólió felelőse is ő lesz, nagy valószínűség szerint.

Ugron Ákossal kitűnő kapcsolatot tartottunk fenn, külön köszönet a nagyon hasznos „sajtdélelőttökért”. Jó munkát és sikeres folytatást kívánunk neki következő munkahelyén!

Reméljük, folytatható lesz ez az együttműködés az új szakpolitikussal is. Már tudjuk, nem kell ahhoz erdésznek lenni, hogy valaki jó szándékkal képviselje érdekeinket.

Ja, a minisztérium neve is változott, Agrárminisztérium még soha nem volt. Új nevet kell tanulnunk és új rövidítést kitálcálni, mert az mindig megvolt, FM, MÉM, FVM, újra FM, most pedig AM? Nehéz kimondani! Bitay Márton azonban maradt a földügyekért felelős államtitkárunk. A vele készült interjút lásd a lapban!

Már egy ideje lebegett a rossz hír, hogy 2019-től megszűnik a még érintettek számára is az illetmény tűzifa adómentessége. Mintha csak tudták volna előre 2012-ben a 2019-es év tervezett költségvetését...

Szakszervezetünk, a MÉDOSZ-szal egyetemben körbejárta a problémát, és egyértelműnek látszik, hogy ez a hír igaz. Levelet írtunk dr. Nagy István miniszternek, hogy támogassa az eredeti, 2009 előtti rendszer visszaállítását. Rajta kívül más országgyűlési képviselőket is megkerestünk. A jövő évi költségvetés megszorító jellege miatt kicsi erre a remény, de nem adjuk fel! A káféteria megszorítások miatt a többi szakszervezettel összefogva lépünk fel. Persze, aki eddig még azt sem kapott, annak még nehezebb lesz.

Az újabb hírek szerint a központi államigazgatásban dolgozók bérét rendezni szándékozik a kormány. Számukra 8 éve nem volt béremelés. Mindenesetre az elmaradt 8 évből kilenc lesz addig, és az sem mindegy, hogyan történik ez meg, mert illetmény alapot nem kíván emelni a kormány.

Természetesen az ország helyzetével, a biztonságra törekvéssel egyet kell érteni. A baj csak az, hogy az a bizonyos költségvetési tartalék mindig elfogy. És nem mindig arra, amire szánták. Csak remélni tudjuk, hogy nem az esetleges gazdasági válság kezelésére kell végül fordítani. Kérjük a kormányt, hogy felelős döntéssel az elmaradásokat próbálja orvosolni, ne presztízs beruházásokra fordítsa már az ideit is, mert addig még van néhány hónap, ne nehezítsük a dolgozó emberek sorsát.

És a – finoman mondva – „szeszélyes” időjárásról még nem is beszéltünk....

Dudás Péter

Tartalom

„Nem az erdészekről kell féltetni a magyar erdőt”. Beszélgetés Bitay Márton Örs államtitkárral. 2

Szakszervezetünk IX. kongresszusa 4

Lenn a Délen, Baranyában... Bemutatkozik a Mecsekerdő Zrt. 6

A szakma ifjú kiválóságai versenyeztek Ásotthalmon. 16

Nyugdíjasok a Mátrában 20
86 éves korában elhunyt Király Pál 22

Pali bátyám, itt hagyta! 24

Jó eredmények a XXVI. lengyelországi sakkversenyen 24

Pillanatképek a Mecsekerdő életéből. B3

ERDÉSZETI ÉS FAIPARI HÍRADÓ • XXVIII. évfolyam 2. szám. • **Kiadja** az Erdészeti és Faipari Dolgozók Szakszervezete • 1146 Budapest, Thököly út 58–60. • Tel.: 331-4369 • Fax: 331-9455 • E-mail: 2016efdsz@gmail.com • **Szerkesztőbizottság:** Dudás Péter elnök, dr. Király Pál munkatárs, Nagy László munkatárs, Zétényi Zoltán főszerkesztő • **Címlapon:** Bitay Márton Örs államtitkár – Fotó: Zétényi Zoltán • **Nyomda:** Agroinform Kft. • Budapest, Angol u. 34. • Felelős vezető: Bolyki István ügyvezető igazgató • A lap negyedévenként jelenik meg • Hírlapárusi forgalomba nem kerül • Terjeszti az EFDSZ

„Nem az erdészekről kell féltetni a magyar erdőt”

Beszélgetés Bitay Márton Örs államtitkárral

Jogszabály-alkotási feladatainkat az előző ciklusban konszenzussal lezárhatuk; Fontos volna fölülvizsgálni az őshonos-idegenhonos fajokkal kapcsolatos álláspontunkat; A célcsoport és minden cég is nyereséges.

Gratulálunk Államtitkár Úrnak az újbóli kinevezéséhez, amely a szakma számára örömdetesen a folyamatosságot jelenti.

Erdészeti és Faipari Híradó: Melyek tekinthetők az előző négyéves ciklus legfontosabb eredményeinek az erdészeti szakág területén?

Bitay Márton: Azt gondolom, hogy összességében jó volt az előző négy lezárt év. Ezt a kijelentésemet elsősorban arra alapozom, hogy sikerült fenntartani azt az összhangot, együttműködést, ami sok esetben már korábban is megvolt az Országos Erdészeti Egyesülettel, a Megosszal, illetve a Nemzeti Agrárkamarával. Elsősorban ezek a szervezetek működtek együtt a minisztériummal az itt folyó munkálatok során. Örömdetes tény, hogy le tudtuk zárni a 2009 óta folyamatosan húzódó törvényhozási időszakot. Ismert, hogy az akkor született törvénymódosítás sok vitát generált, és az erdész szakma egy jobb törvényt is el tudott volna képzelni – hogy finoman fogalmazunk. Ebben a ciklusban a törvényt lényeges pontokon módosítottuk. Ennek nagy jelentősége van. A változtatás sok szabályozási kérdésre megfelelő választ adott, és a magánerdő-gazdálkodók szempontjai sokkal erőteljesebben szerepelnek a törvényben. A jelenlegi szabályozás sokkal kiegyensúlyozottabb. Megújultak a törvényhez kapcsolódó végrehajtási és egyéb rendeletek is. Annak örülök, hogy a régóta húzódott jogszabály-alkotási feladataink döntő többségét az előző ciklusban lezárhattuk, méghozzá konszenzussal. Az erdész-társadalmon belül egyértelműen, de a politikai „mederben”, a parlamentben is relatív konszenzus volt, és szép aránnyal szavazták meg.

ErFa Hír: – Az előző ciklusokban sokszor érte támadás a szakmát az akáccal kapcsolatban... Megmenekült az akác?

B. M.: – Amíg a Fidesz–KDNP kormányoz, addig biztosan, de azt gondolom, hogy hosszabb távon is. Ezzel kapcsolatban meglehetősen sarkos véleményem van. Fontos volna generálisan fölülvizsgálni az őshonos-idegenhonos, invazív, nem invazív fajokkal kapcsolatos álláspontunkat. A mai éghajlat-változások időszakában, különösen itt, a Kárpát-medencében folytathatunk tudományos vitákat erről a kérdéstről, de valójában ezt nem mi fogjuk eldönteni, hanem a klíma-viszonyok. Azt javasolnám a természetvédelmi szakmának, hogy tartsuk fenn azt az alap zsinórmértéket, hogy elsőek az őshonos fajok; de emeljük föl a fejünket erről a sötétzöld területről, és nézzünk körbe, hogy melyek a lehetőségeink! Természetesen nem választunk olyan szélsőséges utat, hogy a bálványfát kikiáltjuk nemzeti fajának, és teleültetjük vele a Bükköt. De a szaporítóanyagok beszerzésénél az egyes fajokon belül vegyük figyelembe a különböző változatokat. Végül majd megoldja a klímaváltozás, és eldönti, melyik az a fajváltozat, amelyik ide való, és melyik nem. Mindenki előtt világosak a légköri aszály, az erdőszyepp klímával járó következmények. Ezekre valamilyen adekvát választ kell adnunk. Ezeket a vitákat 2018-ban az akác vezeti, miközben a magyar tájkultúrának évszázadok óta része, és a fahasználati szokásainkat, a tűzifa felhasználást és a méhészeti ágazatot is erőteljesen jellemzi az akác. Ráadásul olyan talajokon is megél, ahol – mint mondani szokták – azért van csak a föld, hogy ne legyen lyuk helyette.

ErFa Hír: – Házon belül is megoldódnak ezek a konfliktusok? Gondolok a természetvédelemre és a nemzeti parkokra...

B. M.: – A korábbi nehézségeket magunk mögött hagyva remélem, hogy most egy olyan zöldhatósági kultúráváltás következik be, amely a tényekkel és a realitásokkal is számol, nem csak a tankönyvi példákkal. Erre jó lehetőség van, Nagy István miniszter úr reálisan tekint az ágazatra. Ezt az egész kérdéskört generálisan végig kell gondolnunk, hogy mit tartunk a vegetációs időszakról, az idegen honos fajokról, miként védekezünk ellenük, mi a tervünk a hazai nyárakkal, a vörös fenyővel, a szaporítóanyagokkal. Tehát azt a fajta természetvédelmi szemléletet kellene meghonosítani, hogy azzal is foglalkozunk, aminek van realitása, ne csak azzal, aminek nincs. Ugyanakkor a bükknek mint fajának a sorsa százéves távlatban érdekes kérdéseket vet föl. Politikusként nem akarom megoldani ebben a négy évben az ágazat elkövetkező kétszáz évének a gondjait, de ennek az államtitkárságnak az irányítása alá tartozik az erdészeti ágazat, amelynél nem négy évben, hanem a legrövidebb vágásfordulóú fajnál is évtizedekben kell gondolkodnunk.

ErFa Hír: – Térjünk rá a gazdálkodási kérdésekre.

B. M.: – Még mielőtt rátérnénk, el kell mondanom, hogy a politikusok gyakran elkövetik azt a hibát, hogy túlságosan azonosulnak azzal az ágazattal, amelyet irányítanak. Ezt a hibát elkerülve ugyan, de szeretném megvédeni az erdészeket. Azt elfogadhatatlannak tartom, hogy az erdészekről kellene féltetni a magyar erdőt. Mert, ha valaki sokat tett Magyarországon az erdőkért, pláne Trianon után – mondom ezt épp június 4-én –, a csonka ország területén, akkor azok az erdészek. Ők eddig is tudtak gazdálkodni az erdővel, a tulajdonosoknak eddig is az volt az érdekük, hogy gazdálkodjanak, és – a magyar erdészeti hagyományokat figyelembe véve – rendelkeznek azzal a kultúrával, ami arra predesztinálja az erdész-társadalmat, hogy képes legyen jól gazdálkodni.

Elsődleges, hogy az erdő hármaskörét hogyan tudjuk az adott erdő-

tagon belül megkülönböztetni. Ki kell mondani, hogy az elsődlegesen gazdasági rendeltetésű erdőnél – az elnevezésből adódóan – az a feladat, hogy gazdasági hasznot hozzon. (Az ilyen erdők legnagyobb arányban a magánerdő-gazdálkodóknál találhatók.) Nyilván itt sem lehet mérgezni a természetet, nem lehet tönkretenni az élővilágot, de elsődleges a gazdasági haszon. A védelmi rendeltetésű erdőknél is világossá kell tenni, hogy ez nem egyenlő azzal, hogy nem csinálunk semmit. Miért van az, hogy a fakitermelő brigádok azért mennek el Ausztriába, mert ott egész évben dolgozhatnak?

ErFa Hír: – A gazdasági rendeltetésű erdők teremtik meg a forrását a közjóléti beruházásoknak. Az utóbbi négy évben az ilyen fejlesztések boomjáról beszélhetünk. Lassan elfognak a kilátónak való hegycsúcsok. Folytatható ez az ütem? Nem elhanyagolható természetesen ezek PR-szempontja sem.

B. M.: – Elsősorban az erdő, az erdészek és a társadalom közötti kapcsolat javítása érdekében történnek a közjóléti beruházások, amelynek tempóját én mindenképpen szeretném fokozni. Annak persze nem látom értelmét, hogy köhajtásnyira egymástól, hasonló beruházásokat végzünk. Valóban nem cél, hogy minden hegycsúcson és dombtetőn legyen kilátó.

ErFa Hír: – A kérdés arra is vonatkozna, hogy várható-e nagyobb összehangoltság e téren?

B. M.: – Hogyne! A következő négy év egyik fontos feladata lesz ez is. De gondoljunk az erdőgazdaságok úthálózatára. Ezeket közjóléti szempontból nem hasznosítjuk. Az ilyen gazdasági utakat fel kellene javítani, és a vegetációs időben – amikor nincs termelés és szállítás – komoly közjóléti, kerékpáros programokat lehetne vezetni rajtuk. Nézzük például az egyedülálló adottságokkal rendelkező Dunakanyart, amelynek lehetőségeit közel sem használjuk ki. Természetesen nem szabad átesni a ló túlsó oldalára sem! Világosan meg kell fogalmazni az erdőgazdaságokkal kapcsolatos elképzeléseinket, vagyis azt, hogy mit szeretnénk: hogy a költségvetésbe minél nagyobb hasznot termeljenek, vagy hogy a közösbe egy fillért se adjanak, hanem inkább a közjóléti beruházásokra fordítsák a bevételeiket, avagy a két elvárás ötvözte a feladat.

ErFa Hír: – Az erdei vasutakról még nem is beszéltünk...

B. M.: – Támogatnunk kell az erdei vasutak fejlesztését. Van olyan kisvasút, amelyik ugyan a leghosszabb, de kevés a látogatója, és száz kilométernyi hálózat van parlagon, lepusztulva. Más adottságú erdei vasútnak meg százezernyi utasa van. Ezen a területen még nagy lehetőségek nyílnak előttünk, és szerencsére nagy igény is mutatkozik irántuk. Természetesen itt sem kerülhető meg a gazdaságosság és a jegyárak támogatásának kérdése.

ErFa Hír: – Mi tudható meg az erdészeti cégek eredményességéről, mert a korábban nyilvános adatok idén hirtelen titkossá váltak.

B. M.: – Nem az a kérdés, hogy mennyi a nyereség vagy a veszteség. Összességében a cégcsoport nyereséges, és minden cég is nyereséges. A kérdés az, hogy mit lehet kihozni ezekből az adottságokból. Az is kérdés, hogy mit értünk nyereségen. Erre egy példa: van erdőgazdaság, amely a kiadások közé beszámítja a vadvédelmi kerítés költségeit is. Mások a kerítésépítés költségeit nem a vadgazdálkodási ágazatnál számolják el. Ezt a területet is egy-ségesíteniünk kell. Hasonló megoldatlan problémák adódnak az elmaradt ápolási-művelési feladatokkal kapcsolatban is. Az átláthatóság megköveteli, hogy ezeket rendbe tegyük. Az előző ciklus emblematisztikus ellenőrzései voltak az emlékezetes KEHI- és ÁSZ-vizsgálatok. Azt számon kérni, hogy nincs folyamatosan forintban dokumentálva az erdővagyon, ezt a felvetést a szakmában megmosolyogják. Igencsak kérdéses, hogy a biológiai folyamatok miatt évente változó erdővagyonot hogyan lehet számon tartani.

ErFa Hír: – És a madárfütytőt még nem is számítottuk...

B. M.: – Persze, de azért e téren is van reális javítási lehetőség.

ErFa Hír: – Időről időre fölvetődő kérdés, hogy a cégcsoport jelenlegi száma és struktúrája az ideális, vagy van-e ennél jobb? De ide sorolhatjuk a privatizáció kérdését is!

B. M.: – Szerintem nincs egyértelmű, inkább „csak” más megoldás. A cégcsoport minőségi javításának lehetősége ugyanúgy elképzelhető 22, 15, 12 cégnél, vagy egy holding esetében is. Nem az az igazi kérdés, hogy hány cég szervezi az erdőgazdálkodást, hanem az: *hogyan!* Azok a fontos kérdések, hogy a feldolgozás, a kereskedelem kérdésében miként tudunk együttműködni. Tehát szerintem

az erdőgazdálkodás további fejlődése, hatékonyságának javulása – a fahasználat, a kereskedelem, a közjólét, vadgazdálkodás terén – nem attól függ, hogy hány szereplő van.

ErFa Hír: – Ezek szerint nincs napirenden a változtatás.

B. M.: – Nincs. Ugyanez vonatkozik a privatizációra is.

ErFa Hír: – Milyen tapasztalatokkal és hatással járt a tölgyrönk értékesítésének irányítása?

B. M.: – A tapasztalatok kedvezőek, de még mindig aggaszt az a helyzet, hogy továbbra is nagyon sok feldolgozatlan nyersanyag hagyja el az országot. Szeretném az export orientáltságot e téren fölszámolni. Szerintem nincs olyan választék, hogy „exportrönk”, csak eladható rönk van. Minden eszközzel a hazai vásárlót kell segítenünk. Ha nincs vásárlóképes kereslet, az egy más helyzet, de mostanában nem hallottam ilyet. Természetesen ehhez kell feldolgozó-kapacitás is. E téren kérdés, hogy az alapanyag-feldolgozásnál legyen-e állami beruházás, de a késztermék-gyártásnál már nem tartom indokoltnak. A sokéves beruházási lemaradást és a divat változását az adófizetők pénzéből pótolni nem biztos, hogy állami feladat. Arról nem is beszélve, hogy az állami döntések sokkal lassabbak, mint a magántulajdonosoké. A tölgy iránti felfokozott kereslet mellett talán érdemes volna más fafajokkal is innovatív módon kezdeni valamit.

ErFa Hír: – A tűzifa is felvet – a lakossági ellátás gondjain túl – ágazati gondokat. 2019-ben megszűnik az illetménytűzifa adómentessége. Emiatt több társaságnál jelezték, hogy kilépnek a dolgozók, Ausztria felé veszik az irányt.

B. M.: – Ezek szerint most nem a társadalomért, hanem az erdészekért aggódnak. De kezdjük a társadalmi színtel! Nyugvópontra jutott a tűzifahelyzet. A korábbi intézkedéseket meg kellett lépni, mert az illegális fakeskedelem ellen fel kellett lépni. A hiány nem azért keletkezett, mert leállt a fakitermelés, hanem mert megszűnt a külföldről származó illegális szállítás. A tűzifa ára gondot jelent. Számolnunk kell!

ErFa Hír: – Ezeket a számokat eljuttatja a tárca a Pénzügyminisztériumba?

B. M.: – Hogyne! A pénzügyi tárca mindig nagyon készséges volt ezekben a kérdésekben. Ugyanakkor folytatni kell azt a pénzügypolitikát, hogy az állam-adósság csökkenjen, az államháztartási

hiányt nullára hozzuk. A természetbeni juttatások terén nem tudok nyilatkozni, de bízom a vezérigazgatók kreativitásában.

ErFa Hír: – Az előbbiekkal kapcsolatba hozható a növekvő szakemberhiány és a szakma csökkenő presztízse. Ez utóbbi következményeit az egyetemi beiskolázási gondoknál láthatjuk.

B. M.: – E téren az utóbbi négy évben sokat tettünk, gondoljunk a budapesti Erdővárás rendezvényre, a jég-törés utáni „SOS – bajban az erdő” kampányra, az Erdők Hete programjaira. Az erdészeti egyesület által készített közvélemény-kutatás számomra meglepő pozitív eredményeket mutatott. Ugyanakkor nem tudtuk áttörni azt a sztereotípiát, hogy hazánkban csökken az erdő területe. Nem hagyható figyel-

men kívül a csökkenő gyerekszám, ami lassan elérte az egyetemeket is. Ráadásul az erdész szakma szorgalmas munkát, kitartó elkötelezettséget igényel, nem ígér gyors anyagi sikert, meggazdagsodást... Mit tehet ebben a helyzetben az állam? Meg kell próbálni a szakképzést javítani, a szakma elismertségét növelni, az egyetemet segíteni.

ErFa Hír: – Nagyra nyílt az olló a cégeknél a tő melletti és a műszakiak között.

B. M.: – Ez egészen biztosan megoldódik, mert ha nem változtatnak a társaságok, akkor mindenki el fog menni a cégektől.

ErFa Hír: – A vidékfejlesztés (erdőtelepítés) visszakerülése a tárcához milyen hatással fog járni?

B. M.: – Az mindenképpen jó, hogy visszakerült hozzánk a vidékfejlesztés.

ErFa Hír: – Az erdészeti igazgatás helyzete változatlanul megoldatlan.

B. M.: – Ne mondjunk ilyet, hogy megoldatlan, legfeljebb azt, hogy azon kell dolgoznunk, a hatékonysága javuljon. A kormányhivatali struktúra jó. Az más kérdés, hogy az oda integrált szakhatóságok közül melyiknek mekkora „terep” jut, milyen gondjaik vannak. Ezeket természetesen orvosolni kell. De a rendszert ne akarjuk szétverni!

ErFa Hír: – Az erdősültségre kitűzött 28 százalék tartható lesz?

B. M.: – Hosszú távon föltétlenül.

ErFa Hír: – Köszönjük a beszélgetést.

Zétényi Zoltán – Nagy László

Szakszervezetünk IX. kongresszusa

A szakszervezeti mozgalom átalakulása után, május 30-án tartotta IX. kongresszusát az Erdészeti és Faipari Dolgozók Szakszervezete.

Dudás Péter elnök adott számot az előző kongresszus óta végzett munkáról, illetve fűzött szóbeli kiegészítést ahhoz az írásbeli beszámolóhoz, amit minden küldött előzetesen megkapott.

Ennek főbb megállapításaiból idézünk:

Mozgalmas időszakot hagytunk magunk mögött országosan a választásokkal, szakszervezeti programokkal, működésünket segítő pályázatokkal és a lassan haladó szervezeti átalakulással. Ezzel összefüggésben: néhány szervezet az önállósodás mellett döntött, a kormányhivataloknál pedig – a kilépések miatt – folyamatos a tagságvesztés. Egyes kisebb

alapszervezetek nem működnek vagy megszűntek (NAIK, ERTI, kormányhivatalok, pl. Pécs). A tényleges létszámvésztés nem jelentős, de így is fájdalmas!

Munkánk során kiemelt terület volt, hogy szerveztük és részt vettünk a szakszervezeti élet országos és nemzetközi szintjén zajló folyamataiban, kapcsolatainkat e téren erősítettük. Alapszervezeti titkárainkkal együtt hoztunk döntéseket az átalakulás és egyéb szervezetpolitikai kérdésekben. (A mostani kongresszus is több, működést segítő alapszabály-módosításhoz járult hozzá.) Ebben a hónapban felgyorsultak a folyamatok, de a befejezés áthúzódik a második félévre. Sajnos van olyan alapszervezet, amely nem reagál az elnökség felhívására. Néhány szervezet az önállósodás mellett döntött, bár érvényes

bírói döntés ez ügyben még kevés van. (VÉRTES, Miskolci ÁESZ, Egererdő stb.)

Fontosnak tartjuk megemlíteni, hogy az ágazat minisztériumi szintű irányítóval a beszámolási időszakban – vagyis még a régi felállásban – sikerült jó kapcsolatot kialakítani, illetve ápolni. Ugron Ákos Gábor helyettes államtitkár részt vett évzáró értekezletünkön és közvetlen tájékoztatást adott a minisztériumi ágazatot érintő szervezeti változásokról, az országos szakmai eseményekről. (Megjegyezzük: e lapszámunkban az ágazatért felelős államtitkár már a kormányalakítást követően nyilatkozik, illetve osztja meg elképzeléseit a szakszervezet tagságával. Lapunk úgy értesült, hogy az új helyettes államtitkár dr. Nagy János lesz, aki eddig az Agrárminisztérium

Földvagyongazdálkodási főosztály vezetője volt.)

Az érdekképviselőt alapvetően a konföderációkon keresztül valósul meg, már amennyiben van fogadókészség a kormányoldal részéről. A számunkra fontos partner állami zrt.-k – ami a bér és szociális juttatásokat illeti – csak korlátozott körülmények között cselekvőképeseek. Így nagy szerepe van a helyi megállapodásoknak, amelyhez segítséget kapnak az alapszervezetek. Sajnos a tűzifajuttatás újbóli kiszélesítését tekintve eddig nem tudtunk előrejutni. Folytatjuk a küzdelmet, új partnereket, illetve érveket keresünk.

A MÉDOSZ-szal közösen dolgozunk az ágazat új középtávú bérstratégiájának megalkotásáért. Erre azért is szükség lenne, mert az ágazat nem éri el a versenyszféra bérnövekedését, illetve a közszférában és a nyugati országrészben már az ágazat működése is veszélybe kerül.

Górasz László főtitkár

A szakszervezet múlt évi, illetve idei gazdálkodásáról Górasz László főtitkár adott számot. Ezeket tételesen megismerhették a küldöttek. A főösszegeket tekintve öröndetes, hogy az előző évihez képest 2017-ben a bevételek 122,3 százalékra nőttek. Ez fedezetet nyújtott a bázisnál 4,65 millió forinttal magasabb felhasználásra. Ennek jelentősebb tétele a nemzetközi kapcsolatokkal összefüggő kiküldetési költségek emelkedése, illetve kisebb mértékben a személyi jellegű és a működéssel összefüggő költségek növekedése. Mindez azonban nem borította fel az EFDSZ eredményes gazdálkodását, amely nem nyereségérdekelt, viszont 119 ezer forint többlettel zárult.

A szakszervezet gazdálkodását a Pénzügyi Ellenőrző Bizottság hivatott figyelemmel kísérni. Ennek nevében

Barton Gábor levezető elnök és Dudás Péter elnök

Kolozsvári Ákos elnök azt állapította meg, hogy a gazdálkodás, a pénzügyi folyamatok alapvetően rendben zajlanak. Mind a múlt évi teljesítés, mind az idei terv megfelel a vonatkozó szabályoknak. Ugyanakkor a jelentős – lekötött – tartalékok ellenére a likviditást nem mindig sikerült maradéktalanul fenntartani. Ennek oka egyebek mellett a tagdíjfizetés, illetve a pályázati források utólagos átutalása.

A 2018-as pénzügyi tervvel kapcsolatban az elnök megállapította, hogy „a bevételek közül a tagdíjbevételek pontos számításra alapulnak, a központi támogatás miatt ez reális. A kamat- és az ErFa Híradó bevételei teljesíthetők, ahogy az NGM-támogatás is várhatóan befolyik majd.”

A kiadások reálisan tervezettek. Ezek közül a kiküldetés költségeinek magas szinten tartása indokolt. Az ErFa Híradó, illetve a nyomda kiadásokat részben kompenzálják a hirdetési és szponzorbevételek.

Az ismét felmerült tagdíj-, illetve működési stabilitás vitával kapcsolatban a PEB megfontolásra javasolta a központi hozzájárulás 0,50-re való visszaállítását. Ez végül is nem valósult meg.

Ide tartozik viszont, hogy – amint azt egyebek között – több küldött is jelezte: ha a tűzifajuttatás kérdése záros időn belül nem rendeződik, az számos helyen a szakszervezettel való szakításhoz is vezethet.

A kongresszus küldötteit és rajtuk keresztül a XXII. Nemzetközi Erdészeti és Faipari Sportnapok leendő résztvevőit a házigazda Pilisi Parkerdő Zrt. nevében Liebhardt István főszervező tájékoztatta az előkészületekről. A legfontosabb: a helyszín Esztergom, az időpont augusztus 24–26. 15 sportág, valamint ügyességi versenyek lesznek a programban. Viszont a megszokottak közül lesz, ami kimarad – pl. a bowling –, viszont lesz kerékpár, kajak-kenu, no és újra sárkányhajó. Kérésként hangzott el, hogy legyen ulti.

Liebhardt István főszervező

A részletekről, a jelentkezésről a sportnapok honlapjáról:

<https://www.sportnapok.parkerdo.hu/kapcsolat>, illetve közvetlenül a szervezőktől lehet pontos és időszerű információt kapni. (n. l.)

Fotók: Branner Lászlóné

Sportnapok szervezése, lebonyolítása:

Liebhardt István

Telefon: +36 20 9846 012

Kálmán Miklós

Telefon: +36 20 9846 017

Üzenetküldés:

sportnapok@pprt.hu

Regisztráció, szállás:

Horváth Mónika

Telefon: +36 20 7767 495

Étkezés, catering:

Szabó Péter

Telefon: +36 30 1945 636

Központ – Pilisi Parkerdő Zrt.

2025 Visegrád,

Mátyás király u. 6.

Telefon: +36 26 598 000

Fax: +36 26 398 229

E-mail: titkar@pprt.hu

Web: www.parkerdo.hu

Lenn a Délen, Baranyában...

Bemutakozik a Mecsekerdő Zrt.

Az erdészeti társaság „előéletét” kutatva csupán néhány mondatos, száraz tények felsorolására szorítkozó ismertetőre akadunk a társaság honlapján. Ám, ha régi újságok megsárgult lapjait olvasgatjuk, megtudhatjuk, hogy például 1948-ban a pécsi erdőigazgatósághoz Baranya megyében 170 ezer hold erdő tartozott, és 470 irodai alkalmazottat, szakképzett erdészt és mintegy 6700 erdőmunkást foglalkoztatott.

Különösen ez utóbbi szám tűnik ma már hihetetlennek.

A mi személyes mecsekerdős történetünk csak 2000-ig nyúlik vissza, amikor is Káldy József akkori vezérigazgató látott vendégül bennünket dr. Szabó Tibor kollégával, aki akkor az erdei vasutak ügyét gondozta az FVM-ben. Megtekintettük az Almamelléki múzeumot, a mesevonatot, és Sasréten foglaltunk szállást. A vadászkastély még felújítás előtt állt, de már akkor is varázslatos volt. Másnap feltúrtuk a környéket, az egykori Biedermannok németlukafai gazdasági műemlékét a domboldalon, meg beleszipantottunk az ibafai pipamúzeum levegőjébe.

Később többször is jártunk arra felé, például a 2010. évi vándorgyűlésen, amely azért volt nevezetes számunkra, mert csatolt rendezvénye volt a sikeres

1946: Földrendezést követően megalakult a MALLERD Pécsi Erdőigazgatósága (25 erdészeti és 1 mezőgazdasági kezelési egység jött létre, erdőterület: 78 964 hektárt tett ki)

1950: Tolna kivált a szervezetből. 4 erdőgazdaság jött létre, 29 üzemegység vette át az erdőgazdálkodás irányítását

1953: Baranya megye 4 erdőgazdaságából két erdőgazdaságot szerveztek Keleti és Nyugat Mecseki Erdőgazdaság elnevezéssel, majd ezek egyesülésével jött létre a Mecseki Állami Erdőgazdaság

1960-as években folyamatos területi átalakítások zajlottak

1974-től nagyobb önállóság

1993: Megalakul a Mecseki Erdészeti Részvénytársaság

2011: A Társaság új neve Mecsekerdő Zrt.

I. Nemzetközi Erdészeti Kommunikációs Konferencia.

Baranya nemzetközileg ismert fellegvára a tájékoztató futásnak, így nem volt véletlen, hogy 2015-ben ott rendezték az erdészek nemzetközi versenyét, az EFOL-t.

Később az Erdészeti Lapok sajtókirándulását is ide szervezte egy alkalommal Pápai Gábor korábbi főszerkesztő.

Ebben az évben a társaság vezetői közül többen is abban a megtiszteltetésben részesültek, hogy szakmai kitüntetés vehettek át dr. Fazekas Sándor korábbi minisztertől.

Itt tehát a soha el nem múló alkalom, hogy az ErFa Híradó olvasói számára is megrajzoljuk a Mecsekerdő Zrt. profilját. Elindultunk tehát délre, Baranyába.

A széles körű ismeretterjesztés azért is lehet „musz-feladata” a cégnek mert még 2013-ban is azt írta a geocaching.hu portál Németlukafa környékéről: „Az egész környék a baranya (sic) megyei erdőgazdaság zárt vadászterülete, ahová csak külön engedéllyel léphetnek be a természetbarátok és a népi ipartörténeti hagyományok iránt érdeklődők.”

Szegődjünk szakavatott kalauzaink nyomába, fedezzük föl a Mecsekerdőt!

A Mállerdd 4700 dolgozója bekapcsolódik a munkaversenybe Somogy megyét hívta ki Baranya erdőigazgatósága. A pécsi erdőigazgatósághoz Baranya megyében 170 ezer hold erdő tartozik. Az erdőigazgatóság 470 irodai alkalmazottat, szakképzett erdészt és mintegy 6700 erdőmunkást foglalkoztat.

Azt lehet mondani tehát, hogy a MALLERD foglalkoztatja a legtöbb munkást a megyében. Az erdőigazgatóságok központi szerve 11 erdőgazdaságot foglal magában, Az országos munkaversenybe bekapcsolódott a Mállerdd is és meghirdette az erdőgazdasági munkaversenyt.

A Mállerdd Baranya megyei dolgozói pénteken délelőtt a vármegyeháza közgyűlési termében találkoztak, hogy elhatározzák a versenyben való részvételüket.

A gyűlésen megjelent Osváth István a Mállerdd igazgatója, Mittelman Miksa központi tervmegbízott és Perényi György az államosított faüzemek igazgatója. Osváth István elvtárs beszédében hangsúlyozta a munkaverseny jelentőségét. Rámutatott arra, hogy az erdőgazdaságokban a minőségi munka nem mérhető fel egyszerűen munkaórákban, vagy a teljesített munkamennyiségben. Itt ma nem a kézzelfogható többtermelés a cél, hanem erőkincseink megtartásának, növelésének irányában kell eredményeket felmutatni.

A Mállerdd demokratikus vezetősége gondoskodik arról, hogy akik megállják a helyüket, az előléptetésnél elsősorban jöjjenek számításba. Dr. Gyetvai János főispán felszólalásában hangsúlyozta, hogy éppen az erdészeknek, kik a múltban a grófok és földesurak szolgálai voltak, kell felismerniük, hogy a demokrácia minden tekintetben gyökeres változásokat hozott. A Mállerdd dolgozóinak munkaversenye is hozzájárul az életszínvonal felemeléséhez.

A nagy tapssal fogadott beszéd után a gyűlés lelkes hangulatban határozta el, hogy elsők között csatlakozik a munkaversenyhez. Versenyre hívja a somogyi erdőgazdaság dolgozóit és ezenkívül egyéni munkaversenyt is indít.

Új Dunántúl, 1948. április 8.

„Óriási az érdeklődés az erdők iránt”

Beszélgetés Keszi László vezérigazgatóval

A Földművelésügyi Minisztérium az Erdők Világnapja alkalmából kitüntetési ünnepséget tartott 2018. március 21-én, Nagykanizsán, a Medgyaszai Házban. Keszi László, a Mecsekerdő Zrt. vezérigazgatója Pro Silva Hungariae kitüntetésben részesült.

ErFa Híradó: – Gratulálunk a kitüntetéshez. A méltatásban az olvasható, hogy az erdőművelés területén több évtizeden át végzett elkötelezett, itthon és külföldön is elismert szakmai és vezetői munkáját, az erdeifenyő, valamint a makkvetéses tölgy felújítások során elért eredményeit, és a tudományos kutatásokat, a szakemberutánpótlást segítő tevékenységét ismerték el. Milyen érzéssel vette át a díjat?

Keszi László: – Nagyon örültem, hiszen olyan szakmai kitüntetést vehettem át, amire méltán lehet büszke az ember. Hozzá kell tennem, hogy erdészetvezetőként elsősorban nem én végeztem az erdeifenyő-felújítást, hanem Friszár Aladár kollégám. Így érdekes helyzet adódik a kitüntetéseknel: most a Mecsekerdő eredményeit én értem el vagy a kollégák? Természetesen a kollégáim. Abban, hogy milyen csapatot állítok össze, milyen tevékenységet támogatok, tűrök vagy tiltok, hogyan vezetem a csapatot, abban nyilván vezetőként nekem van szerepem. A Zalabaksai Erdészethoz, ahol 1990–1994 között voltam erdészetvezető, és a fenyő természetes felújítását bevezettük, ott sem én végeztem mindent, de az én időmben folyt a munka, és mindent megtettem a sikeréért. Később, amikor a Lenti Erdészethez kerültem, a kocsányos tölgy természetes felújítását úgynevezett „makkra vágással” oldottuk meg, és rengeteg vitánk volt az erdőfelügyelőnkkel emiatt. Előfordult például, hogy az erdőrésztlet egyik felét a mi módszerünkkel, a másikat az ő elképzelései szerint újítottuk föl.

ErFa Hír: – Mi lett az eredmény?

K. L.: – Amit a mi módszerünkkel kezeltünk, ott a nagyon jó makktermés után, közel 50 százalékos bontást követően, csodálatos újulat kelt. A következő évben végvagtuk a területet, és gyönyörű erdő lett belőle. Amit az ő harmincszázalékos bontogatásaival kezeltünk, ott majdnem eltűnt az újulat, lényegesen rosszabb eredményt kaptunk.

ErFa Hír: – De nyilván ön volt az, aki a legtöbbet vitatkozott a felügyelővel...

K. L.: – Igen, és Kovácsné Gergácztutka a Lenti terület erdőművelője. 1994-ben kerültem a Lenti Erdészethez. Akkor több mint 150 hektár volt a felújítási hátralék, és emiatt 15 százalék körüli a véghasználati korlátozás. Ezt a hátralékot sikerült kollégáimmal megszüntetnünk.

ErFa Hír: – A méltatás egyik pontja a szakember-utánpótlás segítségét említi...

K. L.: – Véleményem szerint egy Mecsekerdő nagyságrendű cégnek minden évben két-három erdőmérnök gyakorlatot kell foglalkoztatnia legalább egy-egy évre, ezért is veszünk részt minden egyes állásbörzén. A tapasztalat azt mutatja, hogy évente „másfél mérnök” a fluktuáció. Eddig még mindenki itt maradt az első év után is, és nagyon jól jártunk velük – teszi hozzá a vezérigazgató. – Az egy év általában úgy telik, hogy végigjárják az erdészeteiket, és ismerkednek a céggel, a feladatokkal. Szerintem ma erdőmérnökhány van a szakmában.

ErFa Hír: – Milyen a kapcsolatuk a „zöldekkel”?

K. L.: – Büszke vagyok rá, hogy jó a kapcsolatunk a nemzeti parkkal és a zöld hatósággal is. Egyébként ők is erdőmérnököket keresnek.

ErFa Hír: – Változott a társaság által kezelt erdőterület nagysága?

K. L.: – Amikor az államtitkár úr meglátogatta cégünket, mutattunk neki egy térképet, amin föltüntettük, mennyi állami terület nincs a mi kezelésünkben. A közelmúltban született döntések nyomán eddig már több mint ezer hektár kezeletlen állami erdő került hozzánk.

ErFa Hír: – Lépünk vissza a kezdetekhez. Egy komáromi fiatalembert mi indított arra, hogy a Soproni Alma Materben folytassa a tanulmányait? Mik voltak az indítékok?

K. L.: – Már négyéves koromban természetbarát igazolvánnyal rendelkező kéktúrázó voltam. Erdész nem volt a családban, de szerettem a biológiát, kitűnő tanuló voltam, és amikor a felvételi tájékoztatóban azt olvastam, hogy a megyéből két tanulót vesznek föl a soproni technikumba, elhatároztam, hogy az egyik én leszek. Föl is vettek. Az összes „nagy” tanár még tanított engem: Tuskó László, Jereb Ottó, Kondor Antal, Fírbás Oszkár, csak hogy néhányat említek. Ők nemcsak a szakmát tanították és szeretették meg velünk, de neveltek is bennünket. A technikum, ill. a szakközépiskola (merthogy mi voltunk az első ilyen osztály) és a kollégium nagyon kemény hely volt, a katonasághoz képest is. De azóta is minden évben találkozunk az egykori osztálytársakkal. Az érettségihez közeledve pedig már egyértelmű volt, hogy az egyetemre megyek tovább.

ErFa Hír: – Egyetem után milyen lehetőségei voltak az elhelyezkedésre?

K. L.: Negyedéves koromban megpályáztam egy ösztöndíjat Zalába, így kerültem oda.

ErFa Hír: – 2010-ben helyezték át Pécsre, és nevezték ki vezérigazgatónak. Az adottságokat tekintve milyen különbségeket lát Zala és a Mecsek között?

K. L.: – Talán a legjellemzőbb különbség az, hogy Zalában nem volt védett terület, a Mecsekerdőnél azonban közel 40 százalék ezek aránya. A Natura 2000-rel együtt az összes korlátozással érintett terület meghaladja a 75 százalékot. Meglehetősen tisztázatlan pénzügyi viszonyok fogadtak itt. A gazdasági helyettség minden hétfőn azzal kezdődött a hetet, hogy megpróbáltunk egyensúlyt teremteni a bevételek és a kiadások között, hogy eleget tehesünk a kötelezettségeinknek.

ErFa Hír: – Az is nagy különbség, hogy a Zalaerdő kimondottan vadászat orientált cég...

K. L.: – Zalában az erdőterületnél sokkal nagyobb a vadászterület, itt pont fordítva volt. A Sellyei Erdészethoz pl. egyáltalán nem volt vadászterület, holott az ormánsági szarvas világhírű. A vadászati kultúra is sokat fejlődött az utóbbi években. A vad az erdő része, nem természetes, hogy a vadász és az erdész között ellentét legyen. Ezért is bíztam

meg a vadászat irányításával Partos Kálmán kollégát, aki kitűnő szakemberként tudományos alapossgal ásta bele magát a folyamatos erdőborítást célzó erdőkezelésbe. (Partos Kálmán is Pro Silva kitüntetésben részesült – Z. Z.) Azt tűztem ki feladatként, hogy oldjuk meg a vad és az erdő harmonikus együttélését. Úgy kell vadgazdálkodnunk, hogy az erdő természetes felújításáról se kelljen lemondanunk, és meg fogjuk találni a helyes arányt – mondja bizakodóan Keszi László.

ErFa Hír: – Milyen jelentős események zajlottak 2017-ben a társaságnál?

1955-től a nyugati vadászok felfedezhették a magyarországi vadgazdálkodás nagy eredményeit, a szolgáltatások viszonylag kedvező árait, s az évek folyamán felépített új vadászházak kényelmét és nyugalmat. Baranya megye egyik legértékesebb szarvasróféáját 1968-ban ejtették el, amelyet 247,14 nemzetközi ponttal értékelték. Elejtése Sasréten történt. Dr. Kollwentz Ödön: Az erdőgazdálkodás 100 éve Baranyában 1896–1995 – Erdészettörténeti Közlemények 32. 1997.

K. L.: – Kerékpárutat avattunk, átadtuk a Sásvölgyi Lombkorona tanösvényt, korszerűsítettük az Almamelléki Állami Erdei Vasút kiszolgáló létesítményeit, és keresztény emlékhelyeket újítottunk fel.

ErFa Hír: – A gazdaság terén milyen teljesítmények születtek?

K. L.: – Folyamatosan növekszik a természetes felújítások aránya. A törvény által is kötelezett folyamatos erdőborítás a védett területeken meghaladja az előírt 20 százalékot. Létrehoztunk egy üzemtervezési osztályt kétfős létszámmal, ők fatömegfelvételt is végeznek a tervezés során, ami alapján ajánlásokat teszünk a körzeti erdőtervekhez. Megalkottuk a Mecsek állományalkotó fajajainak élőfa-készletére jellemző helyi fatömegtarifákat, és biztos vagyok benne, hogy így az adattári számok és a valóság közelebb kerülnek egymáshoz.

ErFa Hír: – Az üzemtervezési osztály létrehozása is a „büszkeség rovatba” kerüljön?

K. L.: – Igen, lehet. A szakmai felelősségérzet diktálta, de ezt az osztályt sem egyedül hoztam létre. A helyzet „termelte ki”, a kollégák együttes bölcsessége. A termelési és a gazdasági helyettesemmel majdhogynem minden reggel leülünk,

megbeszéljük a teendőket és az előttünk álló feladatokat.

ErFa Hír: – Tudományos teljesítményről is szolt a laudáció...

Ide tartozik az is, hogy az MTA Pécsi Területi Bizottsága Agrártudományok Szakbizottsága Erdészeti és Vadgazdálkodási Munkabizottságának az elnöke Keszi László. Nemrég írtak alá egy megállapodást a Szarajevó Kanton erdőgazdálkodásért felelős gazdasági miniszterével.

K. L.: – Egészen pontosan az ifjú mérnökök tudományos munkásságának a támogatásáról. Ennek az a története, hogy korábban Solymos Rezső akadémikus úr megkeresett bennünket, a SEFAG, a Gyulai és a Mecsek vezetőjét, hogy hozzunk létre egy erdészeti munkabizottságot a PAB keretén belül. Bár egyikünk sem rendelkezik tudományos fokozattal, belevágtunk. Azóta bővítettük, és Zala, valamint Gemenc is bekapcsolódott a munkába. Ma már 44 tagunk van, köztük természetvédők, nemzeti parkosok is. Az első években neves bel- és külföldi előadókat hívtunk, de az utóbbi időben saját szellemi „anyagból” is gazdálkodunk. Azt mondtuk, hogy nézzünk körül a mi fiataljaink között, akik sokszor nem is gondolnak arra, hogy tudományos értékű és színvonalú munkát végeznek, a napi rutinfeladatok ellátása mellett. Ez is a „büszkeség rovat”, szóval nem bántam meg. A nemzetközi együttműködés célja elsősorban a tapasztalatcsere az erdőállomány-gazdálkodás fejlesztése, az erdővagyon védelme a vadászat és turizmus területén.

ErFa Hír: – Mi a helyzet a Drávával kapcsolatban?

K. L.: – A folyó medre évente cca. két cm-t mélyül. Ez azt jelenti, hogy a súlyyerdő talajvízszint miatt egyre távolabbi erdeink károsodnak. Egy nemzetközi projekt keretében talajvíz-monitor rendszer létrehozását kezdtük meg. Azt reméljük, hogy a megfigyelő kutakból nyert adatok, a vízügyi adataival együtt, hasznos információkat adhatnak a termőhely vízellátásával kapcsolatban. Az így kialakuló talajvíz modell fontos lehet a további szárazodás kezelésére, amire megoldást kínál az Ős-Dráva-programhoz kapcsolódó vízkormányzási rendszer.

ErFa Hír: – Mi okozza a legtöbb gondot, a legnehezebben megoldható feladatot? Például a származékdörök erőltetett természetes felújítása?

K. L.: – Igen, ez nagyon nehezen kezelhető kérdés. Épp itt, az Ormánság értékes kocsányostölgyeseiben – amelyek

jellemzően származékdörök – láthatjuk a bizonyítékát annak, hogy az erőltetett természetes felújítással szemben mesterséges felújítással (főként makkvetéssel) lehet a legjobb eredményeket elérni. Sok szép fiatalosunk van, amit ezzel a módszerrel hoztunk fel.

ErFa Hír: – Beszéljünk a közjóléti feladatokról. Ezeknek mekkora a súlyuk?

K. L.: – Több mint százmillió forintól beszélhetünk.

ErFa Hír: – A Mecsextrém Parkkal együtt vagy a nélkül?

K. L.: – A Park a vállalkozói tevékenységünk része, nem vonható össze a közjóléti tevékenységünkkel. A Társaság eredményes gazdálkodása ma még elbírja a közjólét kiadásait, az erdő hozama elegendő fedezetet nyújt a társadalmi elvárások teljesítéséhez. Mivel azonban a termelési lehetőségünk felülről korlátozott, záródik az olló.

ErFa Hír: – A dolgozói juttatások miként alakulnak?

K. L.: – Lehetőségeinkhez képest igyekszünk a béren kívüli juttatásokat a törvényes keretek maximális kihasználásával biztosítani dolgozóinknak. Itt kell megemlítenem, hogy sokat biztattam a szakszervezeti vezetőket, hogy növeljék a szervezettségüket. Azt mondtam nekik, csak akkor tekintem őket komoly tárgyalópartnernek, ha a dolgozók több mint 50 százalékát képviselik.

Nem volt könnyű dolguk, de elérték, hogy most már csaknem 60 százalékos a tagság aránya.

ErFa Hír: – Ez meglehetősen ritka vezetői álláspont. Miért tartja fontosnak, hogy növekedjék a szervezettség?

Nemcsak a magyar erdészet, hanem Pécs város erdőgazdálkodása részére is elismerést jelentett, hogy az Erdészeti Kutatóintézetek Nemzetközi Szövetségének IX. kongresszusát 1936. augusztus 24-e és szeptember 8-a között Magyarországon, ebből augusztus 28–29-ét Pécsen tartotta. Itt a városi erdőben volt kísérleti területeket, a feltáró kövesutat és a Kozári vadászház környékét járták be. Az Erzsébet Tudományegyetemen tartott tudományos ülésszakon 9 előadás hangzott el, ebből hatot külföldi előadó tartott. Dr. Kollwentz Ödön: Az erdőgazdálkodás 100 éve Baranyában 1896–1995 – Erdészettörténeti Közlemények 32. 1997.

K. L.: – Nem tartom magam tévedhetetlennek, kell a társadalmi kontroll. Másrészt, ha nincs megfelelő tárgyalópartner, a Kollektív szerződés is megszűnik.

ErFa Hír: – Nagy múltú erdei iskolák vannak... A Mókus Suli vezetője, Adorján Rita szintén a közelmúltban kapott miniszteri kitüntetést.

K. L.: – Nem véletlenül, hisz' 1995 óta oktatja a gyerekeket igen magas színvonalon, akárcsak az iskoláinkban dolgozó többi kolléga. Két erdei iskolánk van, a Mókus Suli és a Kikerics Erdészeti Erdei Iskola. Az utóbbit 2016-ban újjitottuk fel. Évente 4-5000 gyereket fogadunk témanapos oktatáson, és a táboraink is „telt házzal” működnek.

ErFa Hír: – 2006-ban avatták föl a Mecsextrém Parkot. Ez a nagy attrakció mára púp vagy bűszkeség?

K. L.: – Évente 45 ezer elégedett látogatónk van. Sokat változtak a dolgok, amióta Kotvász Gergő vezeti a Mecsextrém Parkot. Korábban felvetődött a bezárása is, de ma már nyereségesen működik.

ErFa Hír: – Mi a helyzet a léüzemmel?

K. L.: – Bár úgy indult, hogy erdei melléktermékek feldolgozásával foglalkozik az üzem, igazából ez sosem valósult meg. A Naturalé helyi termelőktől vásárolt gyümölcsökből készül, és valóban

nem tartalmaz semmi mást, mint gyümölcsöt. Tartósítószer, ízfokozó, édesítőszer nincs benne. Évi 150 ezer liternél jönne ki nullára, de ezt a mennyiséget még nem értük el. A magántermelőkkel nem tudunk versenyezni a támogatások miatt. Ma már szinte minden községben van egy ilyen üzem. Korábban bér munkát is vállaltunk, sok szőlőt dolgoztunk föl.

Lombkorona sétány avatásán

ErFa Hír: – Mi a jövő?

K. L.: – Igyekszünk csökkenteni a költségeket, és a bér munkát is folytatjuk. Ez a prémiumtermék mára összeforrt a Mecsekerdő nevével.

ErFa Hír: – Hogy áll az Almamelléki Erdei vasút fejlesztése?

K. L.: – A kiszolgálóépület és a gördülő állomány fejlesztésén túl vagyunk, de a pálya felújítása még előttünk áll. Reménykedünk a támogatásban. Jó hír,

hogy lesz csatlakozó buszjárat az erdei vasúthoz.

ErFa Hír: – Ejtsünk szót a társadalmi részvételről!

K. L.: – Felelős állami erdőgazdaságként fontosnak tarjuk, hogy a lehetőségeinkhez mérten részt vállaljunk a helyi közösségek életében, problémáik megoldásában. Az erdészeti, vadgazdálkodási képzés, a környezeti nevelés-oktatás és természetjárás mellett készséggel áldozunk a kultúra vagy sport népszerűsítésére is. Példaként hoznám a több mint egy és negyed évszázados Mecsek Egyesület patronálását, a Pannon Filharmonikusokat vagy a pécsi sportutánpótlás támogatását.

ErFa Hír: – A helyi közösségekkel, az emberekkel milyen a közösségkapcsolat?

K. L.: – Folyamatosan dolgozunk a jó kapcsolat kialakításán és fenntartásán. Éppen a napokban helyezzük ki tájékoztató táblákat az erdei pihenőhelyek környékén. Az arra kirándulók a megadott elérhetőségeken jelezhetik a kollégáim számára, ha észrevételük, javaslatuk, esetleg gondjuk adódik a túra során.

Lényegesnek tartottuk ezt megtenni, mert nap-mint nap tapasztaljuk, hogy milyen óriási az érdeklődés az erdők iránt.

Zétényi Zoltán – Nagy László

A tagság létszáma folyamatosan növekszik

A Mecsekerdő Zrt. szakszervezeti alapszervezetéről

A Mecsekerdő Zrt. szakszervezeti elnöke 2007 óta Szűts Katalin, titkára Tiringerné Balázs Anikó, aki 1998 óta dolgozik a Mecsekerdő Zrt.-nél, mindketten gazdasági területen. Ők válaszoltak kérdéseinkre.

ErFa Híradó: – Mekkora a társaságnál a szakszervezeti szervezettség? Hány fő alkotja a tagságot?

SzK – TBA: – A társaság munkavállalóinak több mint 50 százaléka szakszervezeti tag, jelenleg 180 fő.

ErFa Híradó: – Milyen területen és mit várnának a szakszervezettől?

SzK – TBA: – A tagok elsősorban érdekvépviseletet várnak el a szakszervezettől.

ErFa Híradó: – Mi a legkönnyebb és mi okoz nehézséget a szakszervezeti „terepi munkában”?

Tiringerné Balázs Anikó

SzK – TBA: – A szakszervezeti képviselők figyelnek tagjaik igényeire és problémáira, melyeket továbbítják a szakszervezet vezetői felé, akik ezeket igyekeznek orvosolni.

ErFa Híradó: – Növekszik vagy csökken a tagság? Mi a megoszlás, milyen

a fizikai, alkalmazotti kollégák aránya? Milyen a hölgyek aránya?

SzK – TBA: – A tagság létszáma folyamatosan növekszik. A tagok között egyensúlyban van a fizikai-szellemi dolgozók, a fiatal-idős korosztály, valamint a férfiak és nők aránya, a társaság felépítéséhez viszonyítva.

ErFa Híradó: – A kollektív szerződés megkötöttet? Voltak-e viták?

SzK – TBA: – A társaság és a szakszervezet minden évben megkötötte a kollektív szerződést. Az előkészítő megbeszélések során egyeztetik elképzeléseiket, és viszonylag könnyen találják meg a mindkét félnek megfelelő megoldásokat.

ErFa Híradó: – Milyen „szolgáltatásra” futja a szakszervezeti büdzséből?

SzK – TBA: – A szakszervezetnek nem célja a vagyon felhalmozása, a beszedett tagdíjak megmaradt részéből igyekszik a lehető legtöbbet visszajuttatni a tagok részére támo-

gatások és segélyek formájában (pl. üdülési támogatás, rendezvények, kirándulások szervezése, temetési segély stb.).

ErFa Híradó: – Milyen az együttműködés a társasággal, a vezetőkkel? Kikéri-e a szakszervezet véleményét, álláspontját gazdasági döntéseknél?

SzK – TBA: – A társaság vezetői és a szakszervezet között kifejezetten jó a munkakapcsolat. A dolgozókat érintő kérdésekben szorosan együttműködnek. Ezek természetesen lehetnek gazdasági kérdések is (pl. az erdészeti üdülő felújítása, a sportnapokon való részvétel stb.).

ErFa Híradó: – Mikor jut idejük szakszervezeti munkára? Mennyire tolerálják ezt a főnökei?

SzK – TBA: – A szakszervezet vezetői munkájuk elvégzéséhez munkaidő kedvezményben részesülnek, de munkaidőn kívül is ellátják feladataikat. A társaság vezetősége és közvetlen feletteseik támogatják őket ebben.

ErFa Híradó: – Milyen elvárásokat fogalmaznának meg a szakszervezeti központtal szemben?

SzK – TBA: – A szakszervezet a többi erdőgazdaság szakszervezeti vezetőivel jó kapcsolatot ápol. A szakszervezet titkára az EFDSZ-nél elnökségi tag, így a központtal is szoros kapcsolatot tartunk.

ErFa Híradó: – Egyéb fontos téma, ami nem került szóba, és szívesen elmondanák?

SzK – TBA: – A szakszervezet sikeres működésének egyik alapja, hogy a szakszervezeti vezetők mellett több aktív taggal rendelkeznek, akik nagy szerepet vállalnak szervező munkával, ötletekkel, és tájékoztatják a terület tagjait. Ezeket lelkiismeretesen, egymásra odafigyelve teszik ellenszolgáltatás nélkül, társadalmi munkában.

Fontos szerepe van továbbá a szakszervezetnek az egész vállalati kollektíva összetartásában a társaság összes dolgozóját érintő rendezvények, kirándulások szervezésével. Ezek az alkalmakon a társaság vezetése is részt vesz, és jó visszhangjuknak köszönhetően újabb dolgozók csatlakoznak a szakszervezethez.

„Ember legyél, magyar ember legyél, keresztény magyar ember legyél!”

Ripszám István termelési vezető-igazgató-helyettes portréja

A vezérigazgató-helyettes a 127 éves Mecsek Egyesület előadását nyitotta meg, mielőtt velünk találkozott. A tagság rendszeresen a társaság székházában jön össze havonta egy alkalommal, hogy különböző érdekes előadásokat hallgasson meg. Ma éppen a magyarországi gyógyfürdőket érintő túrákról volt szó. Évente ötezer résztvevőt mozgatnak meg a túrákon és más eseményeken, tavaly például 93 rendezvényt tartottak – büszkélkedik az elnök.

ErFa Híradó: – Volt-e családi indítással a pályaválasztásában?

Ripszám István: – A dédnagyapám volt szenvedélyes vadászember. Az összes felmenőm parasztember volt. Apámtól tanultam a föld szeretetét, akivel nagyon sokat jártuk az erdőt, gombászni, mogyorófa sípot faragni. Anyámtól pedig az élet tiszteletét tanultam meg. Baranyai vagyok és számomra óriási ajándék, hogy itthon dolgozhatok, hisz’ ezekben az erdőkben „fogtam szagot” – fogalmaz vadásziasan a szakember.

ErFa Hír: – Mikor érlelődött meg ez a pályaválasztás?

R. I.: – Korábban három cél lebegett előttem: az egyik, hogy indián leszek, de ez nem jött össze – mondja nevetve Ripszám István. – A második a csillagászás, majd jött az ötlet, hogy erdész leszek. Ez utóbbi már hatéves korom óta élt bennem.

ErFa Hír: – A továbbtanulás?

R. I.: – A győri bencéseknél voltam gimnazista.

ErFa Hír: – Ott más szellemiség uralkodott...

R. I.: – Ezt én is meg tudom erősíteni. A kollégiumi közösségi élet új dimenziót nyitott, kitűnő nevelőtanárok istápoltak bennünket.

ErFa Hír: – Akkoriban még számon tartották, ha valaki egyházi iskolában érettségizett...

R. I.: – A felvételin számoltam ezzel. De az Univerzum erői úgy akarták, hogy elindulhassak az erdész pályán.

ErFa Hír: – A bencésektől hozott szellemiséget tudja tükröztetni a munkában? Gondolok az emberségességre, a megbocsátásra...

R. I.: – Erre azt mondhatom, hogy kiváló emberi példákat láttam. Csizmadia Gerő atya arra tanított bennünket, hogy ember legyél, magyar ember legyél, keresztény magyar ember legyél. Tehát az

ő fejében az emberség előbbre volt, mint a kereszténység. Ezt az univerzális megfogalmazást viszem magammal, ez határozza meg alapvető értékrendemet.

ErFa Hír: – Hol kezdte a szakmát?

R. I.: – A Bogárdi Zengő Gyöngye Mezőgazdasági Termelőszövetkezetnél: 1600 hektár erdő, csemetekert, fűrészüzem. Fontos szempont volt, hogy szolgálati lakást is kaptam. Kiváló erdőfelügyelők segítettek a munkámat. Miszlang Lajos, aki elődöm volt a szövetkezet erdészeti ágazatának élén, igazi firmaként segítette beilleszkedésemet. Újhegyi László erdőfelügyelőtől pedig kitűnő szakmai továbbképzést kaptam, neki köszönhetem azt is, hogy a Mecsekerdő Zrt. jogelődjéhez kerültem, mivel felhívta rám a figyelmet, amikor az Árpádtetői erdészetről üresedés volt. Négy év után jöttem el a szövetkezettől. Időközben természetvédelmi szakmérnöki diplomát is szereztem. Árpádtetőn négy évet töltöttem műszaki vezetői beosztásban, ezt követően néhány évig a központban dolgoztam, majd 2004-ben kerültem Pécsváradra, amikor a Kárászi- és a Pécsváradai Erdészeti Összevonták.

ErFa Hír: – Mire emlékszik szívesen a pécsváradai évekből?

R. I.: – Nem volt könnyű a két erdészeti gárdáját összekovácsolni. Különböző adottságokat, különböző szakmai múltat, különböző szokásokat hoztak magukkal az emberek. Mégis sikerült egy elszánt csapatot létrehozni, amit az igyekezet és a szakmai tisztesség hajt. Erre a csapatmunkára vagyok a legbüszkébb.

Még a pécsváradi támaszponton

ErFa Hír: – Új beosztásában milyen a munkamegosztás a vezérigazgató és ön között?

R. I.: – A termeléssel összefüggő tevékenységek tartoznak hozzám; erdőművelés, fahasználat, vadgazdálkodás, természetvédelem. A kezelésünkben lévő területek 75 százaléka természetvédelmi korlátozás vagy Natura 2000 oltalom alá esik, ezért fontos kiemelni, hogy valóban gyakoroljuk a természetvédelmet, tevőlegesen részt veszünk benne, nem csak asszisztálunk az előírásokhoz.

ErFa Hír: – Erre mondják, hogy proaktívak...

R. I.: – Igen. Arra törekszünk, hogy minél kevesebb konfliktus legyen.

ErFa Hír: – A jónak gondolt döntésekre miként reagál a természetvédelem?

R. I.: – Mióta az eszemet tudom, normális a kapcsolat közöttünk. Sőt, jó kapcsolatot ápolunk a nemzeti parkkal és a zöld hatósággal is. Nyílt sisakkal tárgyalunk, elfogadjuk egymás szempontjait, és eddig mindig sikerült megoldást találnunk. Talán a pályázatoknál lehetne hatékonyabb az együttműködés.

ErFa Hír: – A gyakorlatban hogyan fog bevélni a jelenlegi, módosított erdőtvény?

R. I.: – A korábbihoz képest megengedőbb lett a jogszabályi környezet, de majd a végrehajtási rendletek összessége alapján mondhatjuk meg, hogy mennyiben befolyásolja az életünket.

ErFa Hír: – Feloldható az az ellentmondás, hogy a zöld oldalon a természet, itt pedig a gazdálkodás az elsődleges?

R. I.: – Nálunk is a természet az elsődleges, hiszen az ő ajándékaiból élünk, vele együtt alkotunk. Ám esetünkben minden döntés gazdasági következményekkel, valamint vagyonkezelői felelősséggel is együtt jár. A másik oldalon ez utóbbi szempontok nem befolyásolják feltétlenül a döntéseket. A társaság azt a filozófiát követte az üzentervek készítésénél, hogy a természetvédelmi korlátozásokkal, mint termelési tényezővel számoltunk.

ErFa Hír: – Az erdőtervezés jövőjét illetően milyen álláspontot képvisel?

R. I.: – A társaságnak három lejárt körzeti erdőterve van. Ez azt jelenti, hogy a cég erdeinek egyharmada átmeneti erdőtervvel működik, vagyis nem pontosan tudjuk, hogy mivel gazdálkodhatunk. Tehát magunknak kell meghatároznunk az erdőgazdálkodás kereteit. Egy ilyen értékű erdőállománynál ez rendkívül fontos, különösen a tartamosság érdekében! Ezért is született meg az a döntés, hogy üzentervezési osztályt állítunk föl. Olyan adatokat szeretnénk szolgáltatni, amelyeket az igazgatás majd be tud illeszteni a körzeti erdőtervekbe.

ErFa Hír: – Hogyan alakulnak a felújítási kötelezettségek?

R. I.: – Nincs lemaradásunk.

ErFa Hír: – Van-e valamilyen specialitása az itteni erdőfelújításoknak?

R. I.: – A dél-dunántúli erdőhársulások jellegzetes elegy fafaja az ezüsthárs. Előfordul a tölgyes, a bükkös, a cseres, gyertyános célállományokban is. Ha nem figyelünk, akkor erdőfelújításaink jó része „pillanatok alatt” hársas lenne. Ez a tulajdonság egyébként kihat a folyamatos erdőborítással kapcsolatos gondolkodásunkra is. Ugyanakkor szakmai meggyőződése, hogy ez az adottság garanciát nyújt a klímaváltozás hatásaival szemben is, ez a fafaj átveszi azoknak a helyét, amelyek ezen a termőhelyen már nem képesek megélni. Vagyis akkor is zöld lesz az erdő Mecsekben, ha más fafaj már nem él meg.

ErFa Hír: – Hogy állnak munkaerő dolgában?

R. I.: – Korábban nyugdíjas bányászokból álló brigádok dolgoztak az erdősítésekben, de ők lassan kiöregedtek. Most erdélyi brigádjaink vannak.

ErFa Hír: – Állandó fizikai dolgozók?

R. I.: – Nem látok rá esélyt, mert nincs alkalmas munkaerő. Lassan már közfoglalkoztatottak sincsenek – 450 helyett csak 120-at tudunk fölvenni.

ErFa Hír: – Az erdei melléktermékek mellékesei? Hogy áll a medvehagyma projekt?

R. I.: – A léüzemnek kistérségi ügynek kellene lennie, itt helyben kellene elfogynia az általunk gyártott terméknek, de sajnos a vásárlóerő nem tudja lekötni kapacitásunkat. Szeretnénk megtartani a Naturalé brandet. A medvehagyma gyűjtése jellemzően védett területekhez kötődik, és a terhelés csökkentése érdekében évről évre váltogatjuk a gyűjtéssel érintett területeket. A társaság azonban a gyűjtésben nem vesz részt.

ErFa Hír: – Várhatóak-e fejlesztések a közeljövőben a társaságnál?

R. I.: – A technológiában is paradigma-váltásra lesz szükség. A természetközelség bármennyire is kézimunka-igényesnek tűnik, távlatokban gondolkodva bizonyára végre kell hajtani egy technológiaváltást. A nyugati fenyegekben használatos gépsorok nem biztos, hogy mindenhol használhatók, de bizonyos faállományokban igen. Emellett a fakitermelő brigádoknál érzékelhető munkaerőhiány is a gépesítés felé irányítja a figyelmet.

ErFa Hír: – Lehet, hogy ezzel ismét magukra húzzák a zöldek haragját?

R. I.: – Léteznek kíméletes gépi technológiák, és a gépesítést nem feltétlenül a védett területeken kell bevezetni. Elsősorban sík- és dombvidéki erdeink előhasználatában gondolkodunk technológiai újításokban. A legértékesebb erdeinknél pedig a legképzettebb favágóinkat alkalmazzuk, hiszen ha nevelünk egy tölgyet 130-150 évig, akkor egyáltalán nem mindegy, hogyan fog lefeküdni a földre.

ErFa Hír: – Az erdészetek milyen kapcsolatot tartanak az önkormányzatokkal?

R. I.: – Az erdész a vidék embere. Kollégáink jó része most is falun lakik, ahol köztisztelőnek örvendenek, és az emberek odafigyelnek a szavukra. Ennek köszönhetően több településen egyben polgármesterek, képviselők. Arról nem is beszélve, hogy „mozgatják”, alkalmazzák a lakosok egy részét. Számos helyen nap mint nap szembe jön velük a mélyszegénység, ami a XXI. században hihetetlennek tűnik, ám ez a valóság. Ezek az emberek rászorulnak arra, hogy összegyűjthessék a tüzelőjüket, törödni kell velük. Az önkormányzatok általában tolerálják az úthasználatunkat, hiszen látják, hogy munkát is adunk a lakosaiknak. De ha a szállításaink extra terhelése például burkolatromlást idéz elő, együttműködési megállapodást kötünk a javításra. A kormány szociális tűzifa akciója keretében 256 önkormányzatot szolgálunk ki.

ErFa Hír: – Nagy különbség van az erdészek presztízse között városban és faluhelyen. Ez itt is érzékelhető?

R. I.: – Igen. A minket érő kritikák nagyrészt a városból érkeznek. Az emberek többsége egyre távolabb kerül az erdő mindennapjaitól – szinte csak a madár-füttyöt, a jó levegőt, a sportolási lehetőséget, meg a kilátást élvezik a turistautakon. Hála Istennek sok ember járja az erdőt, de csak kevesen tudják, hogy mi miért van, és miért történik az erdőben. Az állampolgárok hajlamosak megfeledkezni arról, hogy az erdő által nyújtott szolgáltatások és javak mögött erdészek következetes munkája áll.

Zétényi Z. – Nagy L.

„Az erdőgazdálkodásba épített természetvédelmet képviselem”

Beszélgetés Burián Endre osztályvezetővel

Fazekas Sándor földművelésügyi miniszter az Erdők Világnapja alkalmából tartott kitüntetési ünnepségen 2018. március 21-én, Nagykanizsán, a Medgyaszay-házban Pro Silva Hungariae Emlékplakettet adományozott Burián Endre, a Mecsekerdő Zrt. erdőgazdálkodási és természetvédelmi osztályvezetője részére az erdőgazdálkodás területén több évtizeden át tanúsított elhivatott szakmai munkájáért, erkölcsi példamutatásért, az erdőgazdálkodói és a természetvédelmi érdekek összehangolása terén kifejtett tevékenységéért, valamint „Az év erdésze” verseny szervezésében elért eredményeiért.

Erdészeti és Faipari Híradó: – Lovas hobbista a mérnök úr?

Burián Endre: – Igen, van két lovam meg egy számaram.

ErFa Hír: – Azt mondják, ez drágább hobbi, mint az autó...

B. E.: – Ebben is különböző „műfajok” léteznek. Vannak, akik az egyszerű, természetközeli tartást és lovazást részesítik előnyben, mások pedig nagyon pedig-rés lovakat tartanak istállóban, drága felszereléssel, szerszámokkal. Én az előbbiekhöz tartozom: ridegen, ennek megfelelő etetéssel tartom őket. Így nem is kerül többre, mintha például cigarettáznék.

ErFa Hír: – Hogyan lesz valakiből lótulajdonos?

B. E.: – Kicsi koromtól kezdve érdekelték az állatok, és ahol nevelkedtem, Szekszárd külvárosában, ott még voltak háziállatok. Annak idején minden mezőgazdasági munkát testközelből láttam, és hajtottam lovat is. Egyetem alatt pedig Nagycenkre jártam lovagolni. Amikor Hetvehelyre kerültem dolgozni, az erdészethél még volt négy pár ló a fogatos közelítéshez. Ott tettem szert az első lovamra. Van egy homokfutóm, abba befogok és kihajtok, de néha fel is ülök a lóra.

ErFa Hír: – Hetvehely volt az első állomása?

B. E.: – Nem, a pécsi erdőtervezőknél kezdtem. Később volt egy rövid kitérőm a Szentendrei Erdészethél, de egy év után visszajöttem a Mecsekbe. Harminc évvel ezelőtt meggyökereztem a Hetvehelyi Erdészethél. Erdőművelési műszaki vezetőként akadt bőven tennivalóm, mivel

elég problémás állapotokat örökölttem. Sok erdőfelújítási hátralék volt, már akkor is munkaerő gondokkal küszködtünk, nem volt komoly teljesítmény. Később az erdélyi vendégmunkások oldották meg a gondjainkat: ők hihetetlennek tűnő munkatempót diktáltak, így sikerült is a több mint százhektáros lemaradást behoznunk.

ErFa Hír: – Az erdélyiek mellett közmunkásokra is szükség van?

B. E.: – Az ő hozzáállásuk és teljesítményük nagyon változó. A mostaniakra nemigen tudunk minőségi munkát bízni.

ErFa Hír: – Milyen állományok voltak jellemzőek a Hetvehelyi Erdészetre?

B. E.: – Túlnyomórészt őshonos állományok: tölgyesek, bükkösök, cseresek. Szakmailag kiváló helynek számított.

ErFa Hír: – Vadászik?

B. E.: – Nem.

ErFa Hír: – Vad azért van bőven...

B. E.: – Van. Amikor odakerültem, irtózatoss vadkárok voltak. Kerítés még nem állt, ráadásul nem mi voltunk a vadászatra jogosultak.

ErFa Hír: – Mi a legnagyobb különbség a hetvehelyi munka és a központ feladatai között?

B. E.: – Hetvehelyen a tizenhat év alatt minden ágazati munkakörben dolgoztam, napi termelésirányítással foglalkoztam. Mindennek hihetetlenül sok hasznát veszem az itteni munkámban, mivel folyamatosan hidat kell alkotni a jogszabályi, a hatósági, társadalmi elvárások és a gazdálkodás között. Igyekszem a tömelletiek iránti empátiával dolgozni, kérni, dönteni. A fontos kérdésekben mindig kikérem az erdészeti kollégák véleményét, és igyekszünk szolgáltató jellegű osztályként működni.

ErFa Hír: – Napjainkban mi tekinthető a legnagyobb kihívásnak?

B. E.: – Nagyon fontos, hogy rendszerben gondolkodjunk, mérlegeljünk a jelen és a jövő lehetőségeit. Rövid távon az egyik legnagyobb kihívás a munkaerő „fogyása”, amire technológiával, gépesítéssel kell felkészülnünk, tekintettel a mi adottságainkra, a védett területekre, a város közelségére, a logisztikai feltételekre. Egy kedvelt turisztikai térségben kell dolgoznunk. Keressük a legkedvezőbb megoldásokat.

Hasonlóan nagy feladat a jogszabályi változások követése, a szakmai ügyvitel. Ez óriási mértékben leköti a szakszemélyzetet. A harmadik nagy kihívás a vadkár, a vad és az erdőgazdálkodás összehangolása. Ez a feladat folyamatos, szinte az egész szakmai pályafutásomat végigkísérte. Eddig még nem találtuk meg az igazán jó megoldást, hiszen nem könnyű természetközeli erdőgazdálkodást folytatni ott, ahol a vad szelekciója „diktál”. Ahol van vad, ott tudomásul kell vennünk a hatását, számolni kell vele, ám nem mindegy annak a mértéke.

Emellett az erdész hosszú távú gondolkodásának nagy kérdése a klímaváltozás, hiszen mi 100 éves ciklusokban dolgozunk. Erre sincs tökéletes recept, hiszen csak feltevéseink vannak a jövőt illetően. Fontos azonban hogy változatos, elegyes állományokat hozunk létre, melyekben helyet kapnak a délebbi származású, reményeink szerint „klímarezisztens” fajok, fajták szaporítóanyagai is.

ErFa Hír: – A társaságnál a közel-múltban újszerű szervezeti egységek jöttek létre, melyek párjukat ritkítják... Az erdőtervezési és a természetvédelmi osztályra gondolok. Hogyan lehet a természetvédelmet az erdőgazdálkodási osztályba integrálni?

B. E.: – Bennem személy szerint van egy integrálásra törekvő hajlam és szemlélet. Nem áll tőlem távol a természetvédelem, tulajdonképpen a gazdálkodásba épített természetvédelmet képviselem, ahogy azt annak idején Kaán Károly elképzelte. Vannak dolgok, amelyekben nincs megalkuvás, ám a kompromisszum a legtöbb esetben hatékonyabb, mint az „állóháború”. Többször előfordult pályám során, hogy erdész kollégámmal természetvédőként vitatkoztam, a természetvédővel pedig erdészként. Arra törekszem, hogy a gazdálkodás során legyünk tekintettel a természeti értékekre. Nem a ter-

mésztervédők vagy a zöld szervezetek intézményi érdekeiről van szó, hanem a bennünket körülvevő élő természetről. Az egyoldalú szemlélet ebben a kérdésben is káros lehet. Ami például a folyamatos erdőborítást illeti, kissé túlzó volt ekkora mértéket előírni az erdőtörvényben, ráadásul nem is mindenhol tudjuk, miként kellene megvalósítani.

ErFa Hír: – Zajlik jelenleg valamilyen pályázati program?

B. E.: – A Dráva-síkon nemrég indult egy határon átvívelő, a horvát partnerrel együtt megnyert pályázatunk „Oak Protection” néven, a terület kocsányos tölgyes élőhelyének védelme érdekében. Két fontos célt tűztünk ki: az egyik a 38 talajvíz-monitorozó kút telepítése, ami jelen-

leg zajlik: segítségükkel hosszú távon nyerünk adatokat a talajvíz mozgásáról, amely alapvetően befolyásolja síkvidéki erdeink egészségi állapotát. A projekt másik fő célkitűzése az inváziós növények visszaszorítása a tölgy-kőris-szil ligeterdős területen. További elképzelésünk, hogy vízkormányzással is bővítsük a munkálatokat. **Zétényi Z. – Nagy László**

Akit átállítottak a „másik oldalra”

Beszélgetés Partos Kálmán vadgazdálkodási osztály-vezetővel

Fazekas Sándor miniszter Pro Silva Hungariae Emlékplakettet adományozott Partos Kálmán, a Mecsekerdő Zrt. vadászati osztályvezetője részére az átalakító, szálaló üzemmódú erdőkezelés üzemi szintű bevezetésében végzett úttörő tevékenységéért, a természetes erdődinamika és a folyamatos erdőborítás területén végzett kutatói munkájáért.

ErFa Híradó: – Már a felmenői is itt erdészkedtek...

Partos Kálmán: – Igen, a dédapám, Papp Kálmán az Eszterházy Hitbizományi Uradalomnál volt erdész. Az apai ágról a nagyapám, Partos Péter szintén ott gyakornokoskodott, 1925 körül. Ő az esztergomi szakiskolában végzett, s ezután megkapta a kinevezését a Zetelaki Erdészethez. Az ukrán front közeledtével jött vissza a családjával Baranyába. Őt követte édesapám, aki a hetvenes években vette át a kerületét Meződön. Sásdon laktunk, én ott kaptam az indíttatásomat. A testvérem is erdész, és a feleségem is erdőmérnök. Barcon végeztem, és egyetem után Sásdon kezdtem a szolgálatomat 2002-ben, fahasználati műszaki vezetőként.

ErFa Hír: – Az egyetemen már kialakult az érdeklődési köre?

P. K.: – Igen. A szakdolgozatomat az ezüsthárs felújításából írtam.

ErFa Hír: – Milyen jövőt jósol az ezüsthársnak?

P. K.: – A jövőjét szerencsére nem én döntöm el. Ezekkel az átmeneti fajokkal, a juharral együtt, nem nagyon tudtunk korábban mit kezdeni. Száraz, félmediterrán társulásléző karakter fajokunk, amely állományokat korábban rontott erdőként kezeltük, viszont ma jelentős értékű állományokat alkotnak, különösen a Mecsekben és a Zselicben. Száraz, délies

kitettségű területeken örülünk, hogy zöld felületet produkál.

Átkerültem Kárászra, amely egészen más környezet volt, védett terület, ahol a természetvédelemmel valamiféle kompromisszumos kapcsolatot kereső erdőkezelés folyt. A pécsváradi összevonás után Ripszám Istvánnal dolgoztam együtt. A kisebb területű, természetes folyamatokra alapozó szemlélettel dolgoztunk.

ErFa Hír: – Milyen tudományos igényű vizsgálatokat folytattak a közelmúltban az erdészeténél?

P. K.: – Arra voltunk kíváncsiak, hogy az erdőtervezők által becsült értékek mennyiben felelnek meg a valóságnak. Kidolgoztunk egy folyónövedék-követő monitoring rendszert, mértük a kerületet, több éven keresztül figyelemmel kísértük a változást. Az erdőtervi adat szerint a várható gyarapodás mondjuk 8 m³/hektár. A felmért területek adatai szerint ennél magasabb, akár 11–12 m³/hektár is lehet. Nagy erdőterületen, hosszú távon ez nagyságrendi eltérést jelenthet.

ErFa Hír: – Az erdőtervi lehetőséget milyen arányban használják ki?

P. K.: – Szinte teljes mértékben. Ez ma már nagyrészt a Társaság erdőtervezési osztályának köszönhető. Ahatósági erdőtervezők ötezer hektárt a rendelkezésre álló idő alatt nem tudtak bejárni, (ezt a változó erdőtörvény rendelkezései kísérelték megoldani), és a mintavételezésnek is vannak hibái. Példaként hozhatnám, hogy a fajok aránya elcsúszik, több lesz benne a tölgy, vagy épp ellenkezőleg, kevesebb. Nagyon nem mindegy.

ErFa Hír: – A közelmúltban pedig átkerült a „másik” oldalra, vadászati osztályvezető, fővadász lett...

P. K.: – Ez a váltás nagyon gyors volt, de próbálok helyállni a másik vonalon is.

ErFa Hír: – Ez a váltás lehetne minta más társaságok számára, hogy mi történik, ha a vadgazdálkodást egy ízig-veéig erdőművelőre bízják.

P. K.: – A száznapos tapasztalatom alapján még nem merek ilyen következtetéseket levonni – nevet a szakember. – Mindenesetre a vadászati törvény módosításából látszik, hogy a két alrendszert, a vad-vadászatot, illetve a mező- és erdőgazdálkodást az élőhelyen keresztül a jogszabály összekapcsolja.

ErFa Hír: – Milyen az együttműködés a tájegységi fővadászokkal?

P. K.: – Mindketten helyből érkeztek, ismerik a területet, jól tudunk együtt dolgozni a vadgazdálkodási üzemtervek kialakításánál.

ErFa Hír: – Milyen vadgazdálkodási stratégiája lesz a Mecsekerdőnek?

P. K.: – Mindenképpen céges „saját termék” lesz. Egy ilyen terv összeállítása nagyon sok bizonytalanságot tartalmaz, gondolhatunk például a napjainkban fölmerült sertéspestisre. Állandó újratervezést, új és új alternatívákat igényel ez a terület. Az állománylétszám szabályozása lehet hangsúlyos eleme. Azt senki nem tudja megmondani, hogy mi az ideális mennyiség. Abban általában egyetértés van, hogy a mostani létszám egy kicsit túltartott. A következő lépés a minőség javítása, az állományszabályozás lehet. A vadlétszám-apsztás hatását pedig majd a kerítések bontásában, csökkentésében láthatjuk. **Zétényi Z. – Nagy L.**

Ahol minden kanyarnak története van

**Pintér Ottó osztályvezető
túrávezetését élveztük**

*A Sásdi Erdészet négyezer hektáros erdő-
tömbjének közepében üldögélünk, a Zselic
baranyai rengetegében, alig egy kilomé-
terre az erdőtáj legmagasabb pontjától,
a Hollófészekről. Nem messze az „...
és még egymillió lépés” c. nagyszerű
gyalogos országjáró ismeretterjesztő
televízió-sorozat – ma Rockenbauer Pál
Dél-dunántúli Kéktúra – útvonalától.
Nevezetes helyen rögzítjük tehát az inter-
jú, a Nagymáté Vendégházban.*

ErFa Híradó: – Ezt a négyezer hek-
tárt régen ki birtokolta?

Pintér Ottó: – A környező terü-
let az államosítást megelőzően Majláth
György hitbizományi birtokához tarto-
zott. A Bakóca településen ma is látható
kastélyegyüttes volt az uradalmi székhely,
az erdők ölelésében fekvő Nagymáté,
Felső- és Alsókövesd településrészek gaz-
dasági központok voltak.

Felsőkövesd ősi település, a török
hódoltság után üveghuták működtek ott.
Az ötvenes években az erdőgazdaság
helyi központja volt, közel száz erdőgaz-
dasági dolgozó élt a községben.

Nagymátén korábban elsősorban
állattartással foglalkoztak, a Zselic szé-
les hátai jó minőségű mezőgazdasági
földeknek adtak helyet. Ezek területe
idővel megfogyatkozott, számos lege-
lőt erdősítettek, elsősorban elegyetlen
kocsánytalan tölgygel. Ezekben a töl-
gyesekben szinte hiányzik a tájra oly
jellemző gyertyán alsó lombkorona szint
ugyan, de közben mégis maradt a foko-
zatosan növekvő, 1966-ban Csanádi Béla

akkori vezérigazgató elképzelései szerint,
Kasza Ferenc erdészeti igazgató irányí-
tásával létesült több mint száz – exóta
és őshonos – fafajból álló fűvészkert,
amely a 2000-es évek elején gazdagodott
erdei közjóléti berendezésekkel. Minden
erőnkkel azon vagyunk, hogy ezeket az
értékeket megőrizzük, és bemutassuk a
nagyközönségnek is. Mondhatjuk tehát,
hogy itt, Nagymátén az erdő- és vadgaz-
dálkodás, valamint a közjólét találkozik.

ErFa Híradó: – Nem zavarják egy-
más?

P. O.: – A vadász és a turista vendé-
geket nem egy időben fogadjuk. A ven-
dégház vezetője, Végh Zsófia nagy
tapasztalattal és különös odafigyeléssel
szervezi a vendégforgalmat a 9 szobás,
20 férőhelyes vendégházban. A mun-
kásszállásnak tervezett épület alapjainak
lerakásánál jelen volt Partos Kálmán
osztályvezető kollégám nagyapja, Partos
Péter kerületvezető erdész is. A ház emb-
lematikus jelképévé vált gímszarvas bika
szobor az 1971-es Vadászati Világkiállí-
tásról származik. A vendégház 2003-ban
Koós Miklós tervei alapján nyerte el a mai
formáját.

Rövid ideig gazdatisztként dolgozott
itt Fekete István is. (Hogy a hely szelleme
minél jobban átélhető legyen, gondos
kezek az írófejedelem számos könyvét is
elhelyezték a könyvtárszoba polcain.)

Az író emléket a már említett fűvészk-
ert, valamint a Tóth Aladár erdőmérnök
tervei alapján 2004-ben létrehozott emlék
tanösvény őrzi.

Fekete István későbbi felesége, Piller
Edit Bakócáról származik. A falu határa-
ban található Káni- vagy Vörös-kereszt
közös imák gyakori helyszíne volt.

ErFa Híradó: – Hogyan válik valaki a
térkép ismerőjévé?

P. O.: – 2002-ben végeztem Sopron-
ban, és az erdőgazdaság Kárászi Erdésze-
ténél álltam munkába. 2004-ben Sásdra
helyeztek fahasználónak, egy évvel ké-
sőbb ennek a zselici vidéknek az erdő-
gondnoka, 2010-ben pedig a Sásdi Erdé-
szet igazgatója lettem. A kezdetektől
érdeklődtem a térség története iránt.
Az erdész ember hosszú távon gondolko-
dik, azok az állományok, amelyeket leter-
melünk 100–120 évesek. Érdeklét, hogy
miként születtek ezek az erdők, milyen
lehetett ez a vidék egykoron? A helyi
emlékek arról tanúskodnak, hogy nagy
elődök alkothattak itt, gondolok itt például
a felsőkövesdi magtárra. Ebben az 1800-as
évek első felében épült különleges, fara-
gott fagerenda födemes építményben ma
is szintenként több mint fél méter vastag-
ságban tárolhatunk takarmányt.

ErFa Híradó: – Jelentős keresztény
emlékhelyekkel is büszkélkedhetnek...

P. O.: – Valóban a társaság folyama-
tosan törekszik a területünkön található
emlékhelyek megóvására, karbantartá-
sára is. 2017-ben egy projekt keretében
27 keresztény emlékhely került méltó
állapotba. Emléktáblákat is elhelyez-
tünk, így tisztelve az elmúlt századok-
ból fennmaradt jeles elődök és történetek
előtt. Az egyes helyszínekről térkép és
kiadvány is készült, a felújítások záró
rendezvénye Sasréten volt a Mária-
szobor megszentelésekor.

Nem messze innen, Szágy község
határában található a Szent István forrás,
ahol augusztus 20-án szentmisét szoktak
tartani. Ennél a forrásnál például szabad-
téri oltárt, padosokat, pihenőket alakí-
tottunk ki. Másik nagy büszkeségünk, a
Mátyás-kút Gödre község határában talál-
ható – a néphagyomány szerint Mátyás
király egy gazdag vadászata alkalmával a
forrásnál pihent meg.

Zétényi Z. – Nagy L.

A Szent István forrásnál

Az adrenalin fogságában: Mecsextrémpark

Bojcssev András turisztikai és kommunikációs osztályvezető és Kotvász Gergő, kalandpark-vezető tandemje

Előszézonban vagyunk, mégis nagy a zsi-vaj, lármá az alpesi kötélpark környékén. Egy kalocsai gimnázium növendékei lepték el a fákát-köteleket.

Kotvász Gergő 2008-ban került a Mecsekerdő Zrt.-hez. Előbb animátorként, azaz játéközemeltetőként dolgozott, majd 2012 óta ő vezeti a Mecsextrém Parkot.

Kotvász Gergő és Bojcssev András

ErFa Híradó: – Hogyan lesz valakiből animátor?

Kotvász Gergő: – Műszaki informatikus, grafikus mérnökként végeztem Pécsen a PTE Pollack Mihály Műszaki és Informatikai Karon. Egy állásajánlatot látva, még hallgatóként jelentkeztem, minden előképzettség nélkül. Itt helyben megkaptam a munkakör betöltéséhez szükséges kiképzést.

ErFa Hír: – Miért vonzó ez az animátori foglalkozás? A sportos múlt miatt?

K. G.: – Mindig is sportoltam valamit, de csak hobbi szinten. Ez a munkakör is a mozgásról szól. Nehezen tudnám elképzelni a munkát négy fal közé bezárva, így még ma is csatlakozom a kinti kollégákhoz.

ErFa Hír: – Jelenleg hányféle attrakciót, játékot kínál a park?

K. G.: – A kalandpark kínálata a kezdetektől fogva meglehetősen komplex, a játékelemek tekintetében az egyik leggazdagabb kínálattal rendelkezik. Ha az életkort tekintjük, az egészen kicsiktől az idősebbekig minden korosztály talál megfelelő játékot. Ezt a szemléletet viszsük tovább mi is, arra törekszünk, hogy az egész család megtalálja a korának megfelelő szórakozási formát. Fontos, hogy a család valamennyi tagja együtt tölthesse el a szabad idejét, és közös élményekkel térhessenek haza. A Mecsextrém Parkban jelenleg több mint húsz attrakciónk van, de például az alpesi kötélpark egy attrakciónként szerepel, holott több élményelem-ből áll.

ErFa Hír: – Kik alkotják a látogatókat, és honnan érkeznek?

K. G.: – A közönség széles körből verbuválódik, az óvodásoktól kezdve az iskolásokon át családi és baráti társaságok, esetenként céges csapatok is jelen vannak. Nagy számban jönnek pécsiek,

de az ország bármelyik szegletéből megfordulnak itt.

ErFa Hír: – Mennyi időt lehet a kalandparkban eltölteni?

K. G.: – Játssza eltölthet a látogató egy egész napot, a belépőjegyek rendszerét is ennek megfelelően alakítottuk ki, és helyben lehet étkezni is.

ErFa Hír: – Hány animátor segíti a vendégek időtöltését?

K. G.: – A szezon jellege határozza meg, hogy mennyi játékkal üzemelünk, és az animátorok száma is ettől függ. Főszezonban mintegy 15 fő animátor dolgozik egy nap. A parkhoz kapcsolódó Tepsifüles éttermet is mi üzemeltetjük, így hozzászámolva az éttermi személyzetet, mintegy 20 fő alkotja a napi üzemeltetéshez szükséges létszámot. Egész évben állandóan hat főt foglalkoztatunk.

ErFa Hír: – Hogyan szereznek tudomást az emberek a parkról?

K. G.: – Elsősorban szájról szájra terjedően, de számos felületen jelen vagyunk.

Bojcssev András: – Pécsen is egyesületbe szerveződtek a turizmus marketing érdekében a főbb szolgáltatók, így Pécs és térsége együtt tud megjelenni a piacon, közösen tudunk médiafelületeket is vásárolni. Akik Pécsre jönnek, azok számára kihagyhatatlan a Mecsextrém Park. Az állatkerttel együtt leginkább mi képviseljük a „zöld” és aktív kapcsolódási formát a városban. Az egyesületi tagsággal szoros kapcsolatban vagyunk a vendégirányítás terén, kölcsönös promóciót végzünk és kedvezményeket biztosítunk – kapcsolódik a beszélgetésbe Bojcssev András turisztikai és kommunikációs osztályvezető.

ErFa Hír: – Melyek a legveszélyesebb extrém játékelemek?

K. G.: – Mindegyik játékot besorolják valamilyen veszélyességi kategóriába az erre hivatott hatóságok. Kategóriáját tekintve a legveszélyesebbnek az erdei vagy nyári bobbálya, illetve az alpesi kötélpark számít. Ezek az 1-es, a legmagasabb veszélyességi besorolást kapták. Balesetek azonban bárhol előfordulhatnak, annak ellenére, hogy minden játékot nagy gondossággal és a biztonsági előírások betartásával gyártanak.

ErFa Hír: – Hol lehet ezeket a játékokat beszerezni?

K. G.: – Többségében nincs sorozatszámuk, mondhatni, egyedi konstrukciók, megrendelésregkészülnek. A kötélparknak vannak bizonyos szabványai, de a játékokat a helyi adottságokhoz alkalmazva készítik. A felszerelést és a karbantartást is ugyanaz a külső vállalkozó végzi, és minden játékelemet egy szakhatóság minősít.

ErFa Hír: – Beszéljünk még a biztonságról! Mi történik, ha valahol baleset következik be?

K. G.: – Erre készült egy szigorú protokoll, amely előírja, hogy mi a teendő baleset esetén, a személyzetnek miként kell eljárnia. Valamennyi munkatársunk részesül elsősegélynyújtó képzésben, természetesen van elsősegélynyújtó szobánk, és a külső helyszíneken elsősegélydobozzal készültünk.

ErFa Hír: – Milyen balesetek fordultak elő?

K. G.: – Elsősorban kisebb sérülések, horzsolások, felületi sebek, enyhe zúzódások. Szerencsére ritkán fordul elő komolyabb sérülés, ficam vagy törés.

ErFa Hír: – Ezek a játékosok fegyelmezetlenségére, gondatlanságára vezethetők vissza?

K. G.: – A baleseteket jegyzőkönyvezzük, minden apró részletet rögzítünk és alaposan elemzünk. Tapasztalatunk szerint azonban jellemzően gondatlanságból következnek be balesetek.

B. A.: – A játékhasznaleti szabályok szándékos vagy gondatlan megszegése, a figyelem elterelődése vagy az odafigyelés hiánya könnyen vezethet balesethez, annak ellenére, hogy szigorú házirend van, és az animátorok minden játékelemnél részletesen ismertetik a szabályokat.

ErFa Hír: – Mi történik az alkoholos állapotban érkezőkkel?

K. G.: – Ez szerencsére nem gyakori, a házirendben szerepel, miszerint bármi nemű befolyásoltság a játékból való kizárást eredményezi.

ErFa Hír: – Ebből adódnak aztán a konfliktusok...

K. G.: – A kollégáknak folyamatosan tartunk konfliktuskezelő tréningeket, hogy az ilyen helyzeteket kezelni tudják. Először a játékezemeltető igyekszik rendezni a konfliktust, ha nem sikerül, a biztonsági szolgálat szakemberei lépnek közbe.

B. A.: – Az ilyen helyzetek megoldásában sokat számít a kollégák fölkészültsége, emberismerete, kommunikációs készsége. Erre kiemelt figyelmet fordítunk,

hogy az élmény létrejöttét egy-egy ilyen esemény ne rontsa el. A pénztártól kezdve a játékoknál előforduló sorban állásokig az elégedetlenség legapróbb jeleit érzékelniük és kezelniük kell. Ez alapfeltétel ahhoz, hogy a vendég élményekkel gazdagon távozzék és visszatérjen.

ErFa Hír: – A sokéves tapasztalatok alapján melyik a legkedveltebb játék?

K. G.: – Tagadhatatlanul az erdei bob és az alpesi kötélpálya a legnépszerűbb.

ErFa Hír: – Akkor a népszerűség és az adrenalin szint szorosan összefügg...

K. G.: – Aki idejön, az az adrenalin is keresi – mosolyodik el a park vezetője. – A bob azért is népszerű, mert nagyon kényelmes, nem igényel semmiféle fizikai erőfeszítést, az élményfaktor mégis magas.

ErFa Hír: – Hogyan működik a jegyrendszer, és mennyibe kerül a belépő?

K. G.: – Nagyon fontos szempont volt a jegyrendszer kialakításánál, hogy egy belépővel mindent korlátlanul lehessen használni – ez így a családok és csoportok számára is tervezhetőbb. Egy fő részére pl. 3490 Ft a belépő családi kedvezmény esetén, a felnőtt egyéni jegy 3990 Ft.

B. A.: – Az árképzés során az árakat többféle szempont szerint különböztetjük

meg, törzsvendég kedvezményt működtetünk, szezonális kedvezményeket alkalmazunk, de vannak például a csoport létszámától függő engedmények is.

ErFa Hír: – Mi itt jártunk annak idején a megnyitó alkalmával is. Mi változott a 13 évvel ezelőtti nyitáshoz képest?

B. A.: – Turizmus-szakmai szempontból igyekszem válaszolni. A kalandpark mint tematikus vonzerő sikerességének „kulcsa” a folyamatos megújulás, hogy időről időre új ride-okkal, játékelemekkel és szolgáltatásokkal álljon elő. Egyrészt, mert a piacon is egyre nagyobb a verseny, másrészt, hogy ne váljék megszokottá. Ez egyben beruházási kényszer is.

ErFa Hír: – Melyek voltak az utóbbi évek újdonságai?

K. G.: – Ilyen a szabadulójáték, és a kétkerekű terep segway bevezetése, valamint a aersoft lövészet. Ez utóbbihoz kapcsolódik, hogy az íjászat és a légpuska lövészet is nagyon népszerű. Minden évben rendezünk tematikus napokat is a hagyományos ünnep- és szabadnapokon kívül. Újabban szervezünk éjszakai programokat is: főszezonban minden pénteken éjszakai bobozást tartunk a reflektorokkal kivilágított pályán, és idén már az alpesi kötélpályán is lehetőség nyílik az éjszakai mászásra.

Zétényi Z. – Nagy L.

A szakma ifjú kiválóságai versenyeztek Ásotthalmon

Huszonhat fiatal és hat iskola hét csapata mérte össze szakmai fölkészültségét 2018. április 4–6. között hazánk egyik legrégebbi szakképző intézményében, az ásotthalmi Bedő Albert Erdészeti Szakgimnázium, Szakközépiskola és Kollégium megejtően szép, régiesen tiszteletet parancsoló, másrésztől fejlődő és modern birodalmában.

Mint megtudtuk, a Nemzeti Agrárgazdasági Kamara döntése alapján a 2017/2018. tanévben ez az intézmény rendezhette meg az országos szakmai versenyt. Ez persze nemcsak megtiszteltetést, hanem a feladattal együtt járó sok-sok gondot és fáradtságot is jelentett az intézmény vezetőségének, pedagógusainak, munkatársainak.

A tudósító előrebocsáthatja, hogy a kihívásnak a bedősök minden tekintetben kiválóan megfelelték.

Ennek az iskolának a különleges hangulatát nemcsak a régi főépület patinás belvilága adja meg, hanem az ott folyó pedagógiai munka hatékonysága, sikere is. Az oda járó, ott tanuló fiatalok – mint bárhol az ország más tanintézményében – a legfogékonyabb, a legérzékenyebb életkorban, a serdülő ifjúkorban, a felnőtté válás küszöbén állnak. A pedagógusok a megmondható, hogy ez az „élő szervezet” amennyire rugalmas, hajlékony és tanulékony, annyira nehezen kezelhető is. Az iskola különleges helyzetben van, hiszen majdnem valamennyi hallgatója bentlakó, kollégista. A pedagógiai munka tehát nem ér véget a tanítási idő végeztével, hanem egészen a villanyoltásig tart. Ez természetesen azt is jelenti, hogy a nevelőtestület igénybevétele sem a megszokott iskolai keretek szerint alakul, hanem többletterhekkel jár. Aki tehát ide kötelezi el magát, az

komoly, de egyúttal édes terheket vesz magára.

De térjünk rá az oktató-nevelő munka sikeroldalára, magára a szakmai versenyre!

Hazánkban fél tucat olyan iskola működik, ahol erdészeti szakembereket, szakmunkásokat képeznek. Nagy erdész elődeink, erdészeti politikusaink már több mint egy évszázaddal ezelőtt fölismerték, hogy ez a szakma nemcsak közép- és felsőfokú szakembereket igényel, hanem a kétkezi munkásokat is magas színvonalú, speciális képzésben kell részesíteni.

Ezért is alapítottak több mint egy évszázada erdészsképző szakiskolákat szerte az országban. Ezek egyike a történelmi Magyarország első erdőőr szakiskolája, az ásotthalmi intézmény. Az 1883-ban alapított iskola képzési profilja az elmúlt 135 év alatt sokszor változott.

Erdőőri képzés (1883–1918)
 Erdőőri és vadőri képzés (1918–1935)
 Alerdészképzés (1935–1946)
 Erdészképzés (1946–1950)
 Tanfolyami jellegű oktatások (1951–1957)
 Új típusú szakiskolai képzés (1958–1969)
 Erdészeti szakmunkásképzés (1969–2000)

Ám „...egy valami azonban sohasem változott, a szakmaszeretetre, tisztességre, emberségre nevelés szándéka” – olvasható az iskola honlapján az igazgató, Andrésiné dr. Ambrus Ildikó köszöntőjében.

A rendszerváltozást követő évek politikai-gazdasági átalakulásai hozták talán a legsúlyosabb helyzetbe az intézményt.

Az erdőgazdaságok elé azt a célt tűzték ki az akkori gazdaságirányítók, hogy

szabaduljanak meg a fizikai dolgozóiktól. Ennek a „parancsnak” csaknem minden erdészeti cég eleget is tett. Meg kell említenünk a kivételt, a szombathelyi erdőgazdaság dr. Pethő József igazgató vezetésével ellenállt a politikai nyomásnak, és nem engedte szélnek a munkásait, hanem továbbra is főállásúakként foglalkoztatta őket. Ma már ott tartanak a cégek, hogy ismét szívesen alkalmaznának főfoglalkozású szakmunkásokat, hisz’ ebben a szektorban is fölütötte a fejét a heveny munkaerőhiány.

Az oktatás oldaláról ez jó hírek tekinthető, mert ismét van remény, hogy a kiképzett erdészeti szakemberek az anyaszakmában helyezkedhetnek el. Ez pedig a beiskolázás miatt fontos információ.

Az ott végzett fiataloknak általában nincsenek elhelyezkedési gondjaik, mert az oklevéllel az erdészeti szakmunkások motorfűrész-kezelő és mezőgazdasági vontatóvezető végzettséget is szereznek.

(Zárójelben jegyezzük meg, hogy az erdészeti szakmunkások mellett virágkötő és virágkereskedő szakembereket, valamint lovászokat is képeznek.)

Kis erdészek kis olimpiásza

A verseny gyakorlati készségek és elméleti ismertek számon kérésére épült.

A gyakorlati versenyszámokat forgószínpadszerűen bonyolította a rendezőség, egyszerre több helyszínen.

Az első helyezett: Lődi Imre

L.I.: – Kisgyerekkorom óta vonzott az erdő. Talán azért is, mert lakóhelyem, Hódmezővásárhely nem éppen erről híres. Viszont járt már ide egy barátom, és ő mondta, hogy amit ez az iskola ad, az sok mindenre jó az erdőben és azon kívül is. Tulajdonképpen több szakmát ad, illetve továbbtanulási lehetőséget.

ErFa Hír: – Mégis a jelentkezéskor mire számítottál?

L.I.: – Hát arra nem, hogy majd első leszek az SZKT-n és vizsga nélkül szabadulok.

ErFa Hír: – Ezután mi következik? Lesz munkád, munkahelyed?

L.I.: – Éppen lehetne is, akár itt a környéken is, de még jön az érettségi. No és megcélzom a technikusságot. Aztán majd meglátjuk...

ErFa Hír: – Itt a versenyen mi volt a legnagyobb kihívás?

L.I.: – Talán a döntés, mert azt nem lehet eleget gyakorolni, és a rutin mellett is sok minden közbejöhethet.

A második helyezett: Szabó Henrik Rudolf

SZ.H.R.: – A környékről, Kiszállásról kerültem ide az iskolára. A nagybátyám volt erdészeti vállalkozó, fakitermelő, de egy idő után abbahagyta. Ennek ellenére ő ajánlotta. Én ugyanis kisgyerekként traktoros akartam lenni. Viszont itt – ahogy mondta – egyszerre lehetek traktoros, láncfűrészkezelő, meg még sok minden más.

ErFa Hír: – Mikor volt először motorfűrész a kezében?

SZ.H.R.: – Szerintem óvodás koromban. A nagybátyám megengette, hogy egy döntés után ágazzak.

ErFa Hír: – Most is ő ad majd munkát?

SZ.H.R.: – Ő már nem, de lehet, hogy én leszek vállalkozó. Amíg önállóan nem, addig egy vállalkozó máris tett ajánlatot.

ErFa Hír: – Ahogy neked ajánlották ezt az iskolát, te is ajánlod másoknak?

SZ.H.R.: – Családon belül a húgomnak, mert nem tudja, mi akar lenni. Már itt is van.

ErFa Hír: – A versenyen mi volt a legnehezebb, mi a legkönnyebb?

A győztesek

Balról jobbra: Szabó Henrik, Lődi Imre, Mrena Béla Krisztián (Fotó: Andrési Pál)

SZ.H.R.: – Utóbbi az írásbelin a fahasznalat, a legnehezebb pedig talán a géptan, de az se volt veszélyes.

A harmadik helyezett: Mrena Béla Krisztián

M.B.K.: – Én Pusztaszerről érkeztem, és egyik osztálytársam apja volt a példa, aki szintén ide járt. Még általános iskolás koromban náluk láttam, hogy mit csinál. Sőt engedte, hogy ezt-azt én is csinálhassak. Szóval kedvet kaptam...

ErFa Hír: – Most pedig – ha nem tévedek – hozzá mész dolgozni...

M.B.K.: – Valóban, az ő vállalkozása ad munkát.

ErFa Hír: – Önálló vállalkozásra nem gondoltál, hiszen azt is tanultátok itt?

M.B.K.: – Előbb még külföldre mennék, Németországba vagy Hollandiába.

ErFa Hír: – De ott is fa közelébe?

M.B.K.: – Igen.

ErFa Hír: – Számodra a versenyen mi volt a legkönnyebb?

M.B.K.: – Egyértelmű: a gyakorlati versenyfeladat, a munka az erdőben. Minden erre készített fel.

Gyalus Roland végzős hallgató, a verseny 5. helyezettje

Roland a Vajdaságból, Kispiacról jött, ott végezte az általános iskolát.

ErFa Híradó: Miért választottad ezt a szakiskolát?

Gy.R.: – Eljöttek hozzánk, meséltek az iskoláról és megtetszett, gondoltam megpróbálkozom vele.

ErFa Hír: – Melyik volt a kedvenc versenyszámod?

Gy.R.: – A közelítés tetszett a legjobban.

ErFa Hír: – Hova még dolgozni? Van már terved?

Gy.R.: – Még nincs.

ErFa Hír: – Otthon vagy itt?

Gy.R.: – Szerintem otthon.

ErFa Hír: – Van testvéred?

Gy.R.: – Igen, ő is ide jár, most kezdett.

A versenyzőknek alkalmuk volt előzetesen megtekinteni, bejárni a helyszíneket, és tájékozódni a várható követelményekről.

Térben a legközelebbi helyszín egy tisztítási korú fekete fenyves volt, ahol a tisztítást kellett jelölniük.

Nem messze e helyszíntől döntésre került sor, a kisorsolt egyedeket kellett a versenyzőknek dönteniük. A harmadik terepi feladat a közelítés volt, ahol kidöntött szálfákat kellett a közelítő járműre rögzíteniük és vonszolásal a célhoz eljuttatniuk.

A motorfűrészt-szerelést és a lánckímélő darabolást, a növényfelismerést, valamint a vadfelismerést az iskola területén bonyolították le.

Másnap délelőtt került sor az elméleti versenyszámokra. A tanulók, akár egy érettségi vizsgán, ünnepi öltözékben jelentek meg, és szoros tanári kísérettel mentek át egyik vizsgahelyszínről a másikhoz. A főépület vizsgahelyszíne szigorúan elzárt területnek számítottak. A puskázás és más meg nem engedett eszköz ki volt zárva.

Az eredmények hosszú értékelési folyamat végén születtek meg, és sorra kerülhetett a záróaktus, az értékelés és a díjkiosztás. De fogalmazhatnánk úgy is, hogy a díjeső.

Andrésiné dr. Ambrus Ildikó szakmai tekintélyét bizonyítja, hogy nem kevesebb, mint harminc támogató segítette a verseny lebonyolítását és a versenyzők díjazását.

Az igazgató helyes pedagógiai gyakorlata, hogy valamennyi versenyző részesüljön valamilyen jutalomban, ami a befektetett energia és fáradozás némi honorálását fejezi ki.

A záróünnepség jelentőségét a megjelent notabilitások emelték, köztük dr. Juhász Tünde Csongrád megye kormány megbízottja, Mácsár Zsuzsanna, az FM Agrárszakképzési Főosztály osztályvezetője, Orosz György, a Nemzeti Agrárgazdasági Kamara képzési referense.

Végezetül álljanak itt az eredmények:

Az egyéni versenyben

1. helyezést ért el: Lódi Imre, Ásotthalom

2. helyezést ért el: Szabó Henrik Rudolf, Ásotthalom

3. helyezést ért el: Mrena Béla Krisztián, Ásotthalom

A csapatverseny pedig így alakult:

1. helyezett: Ásotthalom I. csapata

2. helyezett: Ásotthalom II. csapata

3. helyezett: Mátrafüred

4. helyezett: Hajdúböszörmény

5. helyezett: Piliscsaba

6. helyezett: Mátészalka

Hogy ne csak a „levegőbe beszéljünk” a díjesőről, álljon itt az első helyezett díjainak felsorolása: a KEFAG Zrt. ajándéka, az Erdészeti és Faipari Dolgozók Szakszervezetének ajándéka, a Stihl Kft. ajándéka, a Nemzeti Agrárgazdasági Kamara ajándéka, valamint az 1. helyezéért járó kupa.

Végül, de nem utolsó sorban, az első hat helyezett vizsga nélkül megkapja a szakmunkás-bizonyítványt.

Mint látható, a versenyen Ásotthalom „mindent vitt”.

Akinek az ásoththalmi homok a cipőjébe ment

Beszélgetés Andrésiné dr. Ambrus Ildikó igazgatóval

280 tanulója van az 1883-ban alapított, Bedő Albert nevét 1962 óta viselő intézménynek. Évfolyamonként három-három osztállyal: kettő a korábbi szakmunkás osztály, mai nevén szakközépiskolai, egy pedig a szaggimnáziumi, amelyik az érettségire készít föl. Három szakmát sajátíthatnak el a tanulók: lehetnek erdészeti szakmunkások, virágkötő-virágkereskedők és lovászok. 2018-tól kezdődően indult az erdészeti és vadgazdálkodási technikus képzés is. A szakmunkások végzés, a szakmai vizsga után maradhatnak a kétéves érettségi felkészítőre. Jelenleg tizennégy osztályban tanulnak.

ErFa Híradó: – Szükség van ennyi erdészeti szakmunkásra (technikusra), el tudnak helyezkedni?

Andrésiné Ambrus Ildikó: – Erdészeti szakmunkásra mindenképpen. Országosan képzés csak az itt versenyző hat intézményben folyik. Ez azt jelenti, hogy évente legfőljebb 80 erdészeti szakmunkás végez. Ennyi szakemberre mindenképpen szükség volna. A következő – 2018/19-es – tanévtől kezdődően hiányszakmává minősítették kormányrendeletben. A Megyei Fejlesztési

és Képzési Bizottságok tesznek javaslatot megyénként, hogy mely szakmák legyenek hiányszakmának nyilvánítva. Ezek között mintegy öt agrár szakképesítés szerepel. A hiányszakmát tanulók ösztöndíjra jogosultak. Működik a hiányszakmák pályázata, a Szabóky Adolf-ösztöndíj. Az a tanuló, aki ebben a rendszerben folytatja a tanulmányait, az minimum havi 10 ezer forint ösztöndíjat kap. Tanulmányi eredményétől függően 30 ezer forintot is elérhet.

ErFa Hír: – Vannak a déli határ túloldaláról is tanítványaik.

A.A.I.: – Ez tendenciának tekinthető, itt ugyanúgy jellemző ez, mint Nyugat-Magyarországon az Ausztria középiskoláiba átjáró diákok. Hétfő reggel átjönnek az ásoththalmi határátkelőn, és pénteken kivisszük őket a határhoz.

ErFa Hír: – Ambrus Ildikó hogyan választotta az erdészpályát?

A.A.I.: – Édesapám erdőmérnök volt Szombathelyen. 1986-ban kerültünk ide a férjemmel, Andrési Pállal.

ErFa Hír: – A pedagógus pálya?

A.A.I.: – Olyan terveim is voltak egykor, hogy nyelvtanár leszek, úgyhogy nem volt idegen a gondolat. Bár annak idején csak fél évre terveztem az ittlétet, mégis máig maradtam. Volt egy – harminc évig

– igazgatója az iskolának, Teodorovics Ferenc, aki azt mondta, akinek belemegy az ásoththalmi homok a cipőjébe, az örökre itt marad – „mentegetőzik” az igazgató. – Még nem telt le a fél évem – teszi hozzá nevetve.

ErFa Hír: – Mi volt még, ami Ásoththalmom szépségét adta?

A.A.I.: – Ahogy idekerültünk, megszerettem a tanítást. Én voltam a tantestület 13. tagja, egyedüli nő. Volt összesen három osztály, és sokat kellett bizonyítanom. A gyerekek is „próbálgattak”, gondolván, no, majd egy fiatal nő fogja a gyakorlatot megtanítani. De én egyetem előtt egy évet lehúztam Szombathelyen egy fakitermelő brigádban, tehát volt a kezemben épp’ eleget a fejsze és a motorfűrés.

ErFa Hír: – Akkoriban még volt „piacuk” a fakitermelő munkásoknak, tudták, hogy végzés után hova kerülnek...

A.A.I.: – Igen. Sőt, céges ösztöndíjak is voltak.

ErFa Hír: – A fenntartók időközben meglehetősen dinamikusán változtak...

A.A.I.: – Valóban, a MÉM-től a megyei tanácshoz, önkormányzathoz, a Klebelsberg Intézményfenntartó Központ-hoz, majd ismét a minisztériumhoz kerültünk.

ErFa Hír: – Ez a sok változás tükröződött az oktatási programban, a beiskolázásban, egyebekben?

A.A.I.: – Annyiban mindig, hogy a fenntartóváltáskor újabb és újabb igazgatói pályázatot írtak ki. A létszámváltozás akkor következhetett be, amikor egy megyei pályázat segítségével fölépülhetett a fiúkollégium. Azt követően kezdtünk virágkötőket oktatni és lányokat is fogadtunk. Ezután már kevésnek bizonyultak a tantermek, és építettünk pályázati forrásból egy oktatóközpontot.

ErFa Hír: – Az oktatási intézmények minden szinten versenyeznek a tanulóért. Önök is?

A.A.I.: – Mi is járunk beiskolázni általános iskolákba, bölcsőkre, szülői értekezletekre és hirdetünk is. Eddig mindig sikerült a tervezett három osztályt elindítani, sőt ebben az évben négyet is.

ErFa Hír: – Ezt az iskolát egy feladatra hozták létre Bedő Alberték.

A.A.I.: – Igen, ennek az iskolának kisugárzása van itt az Alföld közepén. Ez a küldetés megmaradt a mai napig.

ErFa Hír: – Egy toborzó úton, iskolalátogatáskor mi a vezérgondolat, mivel lehet a gyerekeket megfogni?

A.A.I.: – A legfontosabb csáberőnk az, hogy őszintén elmondjuk, nem könnyű elszakadni otthonról, kollégiumban kell lakniuk, de traktorvezetői, nehézgépezelő jogosítványt kapnak, motorfűrész-kezelők és targoncavezetők lesznek, és ezekkel a készségekkel már biztosan el tudnak helyezkedni. Másrészt hozzánk sok hátrányos helyzetű tanuló kerül, akiknek szükségük van a családias légkörre, a törődésre. Mi ezt is biztosítjuk a számukra.

ErFa Hír: – Ez az iskola a maga 400 hektár oktatóterdjével gazdasági egység is. Ez mennyiben különbözteti meg a többi átlagos iskolától?

A.A.I.: – Meglehetősen sok a különbség. Az erdei munkákat is mi végezzük, kezeljük az erdőt, üzemterv szerint gazdálkodunk, sőt a faanyagot értékesítjük, a parkot is mi gondozzuk. Már említettem, hogy sok hátrányos helyzetű, nehéz sorsú gyermek is kerül hozzánk, ami gyermekvédelmi feladatokat is ró ránk. De pályázatirónak is kell lennünk, mert az eszközökre pályáznunk kell. Magam is elvégeztem a mérlegképes könyvelő képzést, mert nekem is képbem kell lennem a gazdálkodásunkat illetően.

ErFa Hír: – A gazdálkodás tudományát is megtanulják a gyerekek?

A.A.I.: – Tanítunk vállalkozási és pénzügyi ismereteket és számos más általános tudnivalót. De el kell telnie jó pár évnek, mire beérnek az itt megszerzett ismeretek.

ErFa Hír: – Szinte gyermekként kerülnek be, de itt serdülve feszegetik a határokat, próbálják a személyiségüket. Hogyan fegyelmeznek? Ma már nem lehet kimérni egy-egy makarencó pofont...

A.A.I.: – Akit büntire ítélünk, annak először ott a kályha előtt a fém előtéten kell álldogálnia egy darabig – demonstrálja velünk a jelenetet az igazgatónő. – Tudja, milyen kellemetlen érzés ott zavartan egyik lábáról a másikra állni a vason, miközben az igazgatónő mérgesen néz rá?

ErFa Hír: – A kirúgással nem lehet fegyelmezni, mert az senkinek sem érdeke...

A.A.I.: – De azt meg szoktam mondani, hogy döntse el, akar-e ide járni, vagy sem. Ha nem, akkor nyitva az ajtó, arra lehet távozni, de ha szakmát akar szerezni, akkor annak megvannak a feltételei. Van, aki „bérletet vált” az irodába, és rendszeresen beszámol arról, hogyan viselkedett.

ErFa Hír: – Amikor a szebbnél szebb virágkötő lányok „megszállták” az iskolát, milyen sajátos pedagógiai feladatok adódtak?

A.A.I.: – Főleg kétféle helyzet adódott. A lányok rögtön sírva fakadtak, ha valami nem tetszett nekik. Ennek a kezelését is meg kellett tanulnunk. Másrészt alakultak párkapcsolatok, ami teljesen természetes. De meg kellett tanulniuk, hogy ne az iskola központi épülete előtt csókolják meg egymást, hanem ennek is van egy kultúrája, amit meg kellett tanítanunk a gyerekeknek. Ez elég jól sikerül általában, úgyhogy sok olyan pár végez itt, akik utána is párként folytatják az életüket.

ErFa Hír: – Ha összefoglalná az itt eltöltött évtizedeket, akkor mit emelne ki?

A.A.I.: – 1996 óta vagyok igazgató, azóta készültek-létesültek a ma látható újabb épületek, de még van két nagy célom: az egyik egy sportcsarnok, a másik pedig egy közösségi tér, egy aula. Ahol az évfázót vagy egy március 15-ei ünnepséget meg tudunk tartani – esőben is. Ezeket ma két turnusban rendezzük. Nemrégien fejeződött be egy energetikai beruházás: napelemek és nyílászáró szigetelés. Egy pályázat keretében az informatikai eszközparkot cseréljük le a közeljövőben. Hasonlóan felújítjuk az ebédlőt és a konyhát is. Nagyon szeretnék egy harveszter szimulátort is beszerezni.

ErFa Hír: – Milyen kapcsolatban vannak a településsel?

A.A.I.: – Nagyon jóban. Mi vagyunk a legnagyobb munkáltató. Kölsönösen segítjük egymást.

ErFa Hír: – Beszéljünk a versenyről. Mi a jelentősége ennek az országos megmérettetésnek?

A.A.I.: – Az iskolánkban ez óriási motiváló tényező. Sikerült ennek akkora presztízst kialakítani, hogy az ide eljutó tanulók számára ez nagyon nagy dolog.

ErFa Hír: – Van előzőleg házi verseny?

A.A.I.: – Igen. Ott válogatjuk ki a legjobbakat a részvételre. Ezt követi még további fölkészítés. Két fontos motiváló tényező van. Aki jól teljesít, az megkapja a szakmunkás bizonyítványt, illetve igazolást arról a társintézmények felé, hogy nem kell vizsgát tennie. A másik pedig az, hogy a verseny támogatói, a különböző cégek nagyon komoly díjakat ajánlanak föl a versenyzőknek.

ErFa Hír: – A végzetekkel kapcsolatban folyik valamilyen „utógondozás”, lobbizás az elhelyezkedésük érdekében?

A.A.I.: – Ez nagyon nehéz történet. A társaságoktól egyre több megkeresés érkezik, hogy szeretnének erdészeti szakmunkásokat alkalmazni. Sajnos két nehézséggel kell szembenéznünk. Ezek a tanulók általában ragaszkodnak addigi környezetükhöz, másrészt – ha elmennek – lakhatás nélkül nem tudják elfogadni az állást. Ha már nem lesz fakitermelő, akkor visszajön majd az ösztöndíj rendszer – érzékelteti vízióját az igazgatónő. – Utókövetés csak elvileg van, a gyakorlatban nem működik. Erre csak a Facebook szolgál, és néha vannak találkozóok, amikor elmesélik a pályakezdésüket. Egy dologra büszke vagyok: akik innen kikerülnek, azok itt megtanulnak dolgozni, és tudják, hogy a munkának van értéke.

Zétényi Z. – Nagy L.

Nyugdíjasok a Mátrában

A gyönyörű mátrai erdőség az Északi-középhegység vulkanikus eredetű tagja, ahol hazánk 100 legmagasabb hegycsúcsa közül 26 található.

A kiindulópont a gyöngyösi vasútállomás volt, ahol a szakszervezet vezetői várták a csapatot: Dudás Péter elnök, Górász László főtitkár, Ivádi László alelnök, aki levette a terhek nagy részét, és a bőröndöket elvitte autóval a szálláshelyre. Így kényelmesen sétálhattunk el a Mátravasút állomásához. A nyüzsgő városból ide érkezve, a virágzó zöld környezet hatására a falusi élet nyugalma hamarosan átragadt a látogatóra a keskeny nyomtávú, komótosan döcögő, füttyögő, Gyöngyinek is becézett erdei vasúton való utazás során. Ahol a sín pár a műutat keresztezi, ott a kalauz kiszáll és tárcsájával kötelezi elsőbbségadásra az autósokat. Mosolygós tekintetek kísérik e néhány perces szokatlan műveletet. Elhagytuk Gyöngyössolymos lakott területét, a végállomástól 300 méter séta után elértük a szépen gondozott portát, ahol a szabadtéri üstben fortyogó kőrmöspacal mellett Gilicze Péter, a Nyugdíjas Bizottság elnöke, hatalmas fakanállal a kezében, már várta az érkezőket. A megszokott tréfás üdvözlések, a finom illatok fokozták a hangulatot. Mindenki a kondér körül sürgölődött, jelenlétünkkel „siettetjük” a vacsora elkészültét. A vidám nyüzsgést egy iskoláscsapat is megirigyelhette volna tőlünk.

A felújított Szalajka-ház igazi kényelmet nyújtott. Mivel erdei iskolaként is szolgál, így érdemes jó előre lefoglalni az időpontot, mert tavasztól őszig szinte telt házzal működik. Az ideérkezőt segíti a természetre való ráhangolódásban a

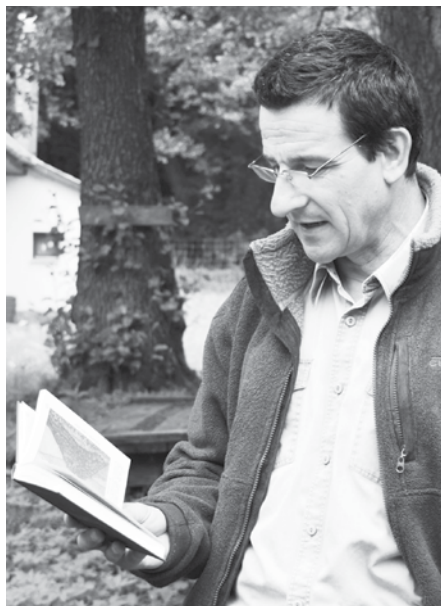
szobák elnevezése is – Vörösbegy, Ősapó, Ökörszem stb. A földszinti hatalmas tér alkalmas nagyobb csoportoknak társalgásra, étkezésre is. A konyha jól felszerelt. Egyik nyugdíjasunk jó érzéssel gondolt vissza arra az időre, amikor az 1960-as években még itt dolgozott, ez ugyanis kutatóház volt akkoriban. Azóta egy szinttel megtoldották, így 30 fő elszállásolására ad lehetőséget az új bútorokkal és fürdővel ellátott emeleti rész. A kertben szalonnasütő áll rendelkezésre. Kiindulópontja lehet családok, csoportok csillagtúráinak. Csodás érzés elalvás előtt az ágyból látni a tetőablakon keresztül a fényszennyezés nélküli sötét égbolt megannyi szikrázó ezüst csillagát, miközben a Szén-patak csörgedezését halljuk. Nagy élmény. (A patak a szenített fáról kapta a nevét, a Szalajka-völgy elnevezése pedig

a faanyag jobb kihasználását szolgáló hamuzsírégetés emlékét őrzi).

Másnap a Szalajka-tanösvényen kalauzolt végig Dudás Béla erdészvezető. Nemcsak általános ismereteket adott, hanem a szakmában elmélyültek számára is figyelemre méltóan mutatta be a gondjaikra bízott élővilágot. Nem számítottunk ilyen lelkes, alapos és élvezetes túravezetésre. A 91 éves Makó Gyula bácsi is csillogó szemmel, derekasan teljesítette a faágakkal torlaszolt, árkokkal barázdált, kissé sáros terep bejárását, akin Garamszegi István régi ismerősként végig rajta tartotta a szemét.

Hallhattunk az erdei vasút megépítésének történetéről, elsétáltunk a hamarosan átadásra kerülő állatbemutató és a nemrég épített, nagyobb társaságok számára is alkalmas, fedett esővédő pihenő- és szalonnasütő hely mellett. Távoli települések iskolás osztályai is sokszor jönnek ide, gyakran csak egynapos kirándulásra.

A három patak összefolyásából létrejött Szén-patak ott jártunkkor nyugodt volt, de annak időnként ismétlődő kiszáradása, illetve váratlan kiáradása is bizonyítéka a korunkban egyre szeszélyesebbé váló időjárásnak. Az új jelenség befolyásolja a növényvilág életét, emellett megnehezíti a munkát. Mindig a tél volt a fakitermelés időszaka, manapság már nincs tartósan fagyott talaj, gyakran mélyen felázik a föld, ami szinte lehetetlenné teszi a sárba ragadt gépek működését, és balesetveszélyes helyzeteket teremt. Szóba került az általánossá váló munkaerőhiány. Ma már nehéz szakembereket találni a fakitermelésben. Az alacsony bérezésű, kevésbé képzettek rávezetése a feladatok jó megoldására, a lelkiismeretes munkavégzésre

Dudás Béla erdészvezető

nem kis vezetői rutint igényel. Egyre több, különböző szakhatósági előírásnak kell megfelelni, a természetvédelmi szervezetek-kéréseit is meg kell hallgatni. A korhadó növények otthont adnak az élővilágnak, de, például az egyik új szabály szerint, a kiszáradt fákat álló helyzetükben kell meghagyni, ami viszont potenciális veszélyforrás lehet az erdőjárókra nézve. Sok szabályt alkottak az elmúlt időszakban jó szándékkal, de a gyakorlat nem mindig teszi lehetővé azok észszerű betartását. A jogalkotók, a természetvédők és az erdészek nem ellenségek, hanem egymást segítő szakemberek, akik az egészséges erdő, a szakma és az erdőjárók érdekeit kívánják szolgálni – így kompromisszumos megoldásokra kell törekedni.

Az ösvény mellett sok információs tábla ismerteti az élővilágot, mely felhívja a figyelmet a védett fajokra is, és az azokkal való bánásmódra. Igazolt, hogy megjelent a területen a medve, a farkas, a vadmacska és a hiúz is. Az erdészetben a legfontosabb feladat az erdőfelújítási terv végrehajtása, a tölgyesek át- és visszaalakítása. Láthattuk a fejlődő újulat friss életet mutató, harsogóan zöld foltjait, melyek már az ő munkájuk eredménye. A sarjról való nevelés gyors módszer lenne, de az abból éledő erdő fái kb. 80 évig élnek, míg a magról szaporodó erdősítés akár 200 évig is egészséges fákat ad. Ezt a módszert részesítik előnyben. Sikerének azonban megvannak a kockázata, a jó virágzás eleve eldöntheti az eredményt vagy kitér a vaddisznó az újulatot. De előfordulhat, hogy egy nagy fagy elviszi, lelegetik az állatok a csemetéket, és növényi betegségek is támadhatják. Garamszegi István megfigyelte a természeti sokkhatás után a természet csodáját. Egy drasztikus időjárás pusztítása után reprodukálja magát, és megnövekedett magtermést hoz.

Következő utunkra terepjárókkal mentünk. Galyatetőn (965 m) a kilátót néhány éve újították fel.

Aki vette a sok lépcsőt, az kipróbálhatta a toronyban működő bivatort is (hálófülke). A gyönyörű kilátás megtekintése és a nagy szél elviselése után a turistacentrumként működő Galya bisztróba tértünk be.

Következő programunk a Nagyhalmaji-réten egykor álló, az Erdészettörténeti Közlemények (15.) 1994-ben Quercus petraea néven még egészségesnek jegyzett, 1,7 m átmérőjű, 5,1 m kerületű, 18 m magas tanúfa kidőlt maradványának megtekintése volt. A szakemberek készültek védelmére dúcolás tervezésével, de az öreg tölgymatuzsálem váratlanul összecusklott. Többek véleménye szerint legalább 300–400 éves lehetett. Ezen a tisztáson 2003-ban az OEE Vándorgyűlés emléktáblát avatott. A messzi távolból is

Az erdei vasúton

érkeznek ide természetrajongók, hogy ha már előben nem is, de még a földön fekvő törzset láthassák. Mi is tisztelettel megsimogattuk, fotót készítettünk vele, hogy emlékeinkben megőrizhessük.

Az igazgató azt mondta, szinte minden fát ismer, nem tudja megunni. Ezek az alkalmak számára kiapadhatatlan érzelmi utántöltődésre adnak lehetőséget. Imádja, amikor négy gyerek fogja a kezét,

és ezer okos kérdést tesznek fel, akkor tudja, hogy érdemes a napi sok feladat közé beilleszteni a fiatalok erdei oktatását is. A mai kor gyerekeit hatalmába keríti a virtuális világ, ezért a felnőtt felelőssége, hogy az erdő érdekében átadja tudását és lelkesedését az ifjúságnak, mert ők a jövőnk potenciális szakemberei. Fontos az ökoszisztémák működésének megismertetése, a fiatalok környezettudatosságra való nevelése.

Külön köszönetet mondunk azoknak az alapszerveknek, amelyek támogatják tagjaikat (elsősorban az Északerdő Zrt.). Szerencsére azok is hamar feltalálták magukat, akik először jöttek el velünk. Reméljük, hogy jövőre még több alapszervezettől megtapasztalhatják, hogy a kor nem akadály a tréfalkozó, ezer régi élmény felelevenítésével zajló napok eltöltésének. Megnyugtatóak a békés, egymást támogató beszélgetések. Élvezik a lazán előadott élménybeszámolókat, nincs a fiatal korban még jellemző rivalizálás, az egymás túlbeszélése, csak a tisztelet, a bölcs gondolatok

és tanácsok. Hasznos a régi és a jelenlegi szakmai élet összevetése az őket követő generáció számára is.

Nagyon szerethető hangulatban teltek el a napok.

Köszönjük a szép gesztust az Egererdő Zrt.-nek, a sok finom étel-ital előkészítését Gilicze Péternek, az összeköttetésben való szerepvállalást Ivádi László alelnöknek.

Kép és szöveg: Branner Lászlóné

A találkozóra való erős igényt jelzi, hogy már az év elején érdeklődnek iránta nyugdíjasaink. Nehéz ehhez megtalálni a megfelelő helyet, ami kielégíti a speciális igényeket (szállás, ellátás, erdőjárás). Mindezt most a Mátrában találtuk meg. Az **Egererdő Zrt.** vezérigazgatója, **dr. Jung László** kedvezményekkel támogatta a rendezvényt. Közbenjárására a kedvünkért elindították a kisvonatot, és személyesen is részt vett a baráti hangulatú beszélgetésben. Dicsérte Bánhidi Béla és segítője, Bajai Béla által készített halászlét. Megtiszteltetésnek éreztük, hogy a mátrai erdészek szoros időbeosztásuk mellett is munka- és magánbeszélgetésre meglátogatták volt dolgozóikat – azok nagy örömeire.

Dudás Béla, a Mátrafüredi Erdészet vezetője, mint a terület gazdája, készségesen állt rendelkezésünkre, bármilyen kérdés merült fel. A gazdasági munka mellett szinte napi gyakorlatához tartozik az erdei ismeretterjesztő túrák vezetése kicsik és nagyok számára.

Garamszegi István erdőgazdálkodási felügyelő, szaktanácsadó, erdőművelési szempontból figyeli a szakmai munkát, az erdei feltáróút-hálózaton járja a felújításokat. Az egész Mátra az ő területe.

86 éves korában elhunyt Király Pál, a legtöbbet publikáló erdész szakíró

2018. június 5-én súlyos betegség következtében meghalt dr. Király Pál erdőmérnök, az Országos Erdészeti Egyesület korábbi főtitkára és alelnöke, majd hosszú évekig az Erdészeti és Faipari Híradó szerkesztője.

A gyászoló család és az Országos Erdészeti Egyesület mély fájdalommal és megrendüléssel adta hírül, hogy dr. Király Pál Bedő-díjas, okleveles erdőmérnök, az Országos Erdészeti Egyesület tiszteletbeli tagja, az Erdészettörténeti Szakosztály alapító tagja, majd elnöke, lapszerkesztő elhunyt.

Gyászolják, felesége Király Pálné, gyermekei Király Andrea, Király Péter és unokái.

Végső nyugalomra helyezték dr. Király Pált

2018. június 13-án, 15 órakor a gödöllői városi temetőben mintegy száz gyászoló hozzátartozó, rokon, kolléga, ismerős kísérte utolsó útjára dr. Király Pált.

A ravatálnál dr. Király Pálné Kovács Valéria, gyermekei Péter és Andrea, valamint unokái foglaltak helyet.

Az elhunyt koporsója előtt először Zambó Péter, az Országos Erdészeti Egyesület elnöke állt meg, és mondott gyászbeszédet.

Az elnök felidézte Király Pál gyermek- és ifjúkori éveit, útját a gödöllői premontrei gimnáziumból a soproni alma materig. Az 1954-ben megszerzett erdőmérnöki oklevéllel az egykori Börzsönyi Állami Erdőgazdaság Bernecebaráti Erdészeténél helyezkedett el. Itt végigjárta az erdészeti ranglétrát, majd egy évtized elteltével Vácra költözött, mert a

vállalat központjában gazdálkodási osztályvezetővé nevezték ki.

Ez a beosztás és az új gazdasági mechanizmus előkészítésének ideje arra inspirálta, hogy beiratkozzon a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem mérnök-közgazdász szakára. „Kutya kemény munka volt” – jellemezte ezt az időszakot Király Pál.

Közben igazgatóhelyettes főmérnöké neveztek ki, ám az 1969/70-es országos erdészeti átszervezés a börzsönyi céget beolvasztotta az Ipolyvidéki Efag-ba. A megváltozott helyzet tovább alakult, mert Király Pált miniszterhelyettesi utasítás a főváros Kossuth téri épületébe, az Agrárpalotába rendelte.

1970. január 2-ától a minisztériumi irodában a Lapkiadó Vállalat dolgozójaként át kellett vennie az „Erdőgazdaság és Faipar” című minisztériumi havi szakfolyóirat szerkesztését. További feladat volt az újságíró szövetség kétéves tanfolyamának elvégzése.

1994. október végén lépett ki onnan végleg, megint csak azért, mert megszűnt a munkahelye: megszűnt az önálló ERFA, megszűnt a szerkesztőség, nem volt rá pénze a szakmának. Két dolgot vitt magával: a jó öreg, de stabil és kényelmes főszerkesztői karszéket és az öreg írógépet. Ez a két tárgy szolgálta életé végéig.

Ezt követően a profi ERFA lap szakírójaként szolgálta a szakmát, majd 1995-ben az Állami Erdőrendezési Szolgálat főigazgatója, Halász Gábor kérte fel a kiadványok gondozására. 1998-ban pedig az EFDSz akkori főtitkára, Herczeg Miklós bízta rá az Erdészeti és Faipari Híradó szerkesztését.

Az Országos Erdészeti Egyesületben is a tőle megszokott aktivitással dolgozott előbb az Erdei Vasutak Szakosztályában, majd alapító tagja az Erdészettörténeti Szakosztálynak, s megírta az Országos Erdészeti Egyesület története című kötetet 1967-ben.

Ettől kezdve az OEE országos elnökségének tagja, az Erdészettörténeti Szakosztály vezetője 1971-ig, amikor az OEE főtitkárává választották.

Főtitkárként megteremtette a szakmai turizmust, a vállalkozó egyesületet.

Király Pál valószínűleg a legtöbbet publikáló szerző a magyar erdészeti szakajtó eddigi történetében. Arra a kérdésre, hogy „mennyit írt?”, csak legyintett: „A

kőműves se számolja, hogy hány téglát rakott már a falba, a favágó se, hogy hány űrméter tűzifát rakott már ölbe az erdőn.”

Jelentősebb írásainak a száma mintegy 2000. Az egyesület-történeten túl még egy kötetet írt az OEE megbízásából: A velünk élő múlt. Erdészeti emlékhelyek Magyarországon című könyvet.

Kitüntetései közül a legfontosabbak: Vállalati „Kiváló Dolgozó” jelvény (2×), főhatósági „Erdészeti Kiváló Dolgozója” (2×), „Kiváló Munkáért”, „Ember az erdőért” Alapítvány emlékérmé, „Eredményes fásításért” emléklap, Munka Érdemrend ezüst fokozata, MTESZ-díj, Vadas Jenő-emlékérem, Bedő Albert-emlékérem, EFDSZ-emlékérem, „A Nyugatmagyarországi Egyetemért” Sajtódíj, OEE Diploma Honoris tiszteletbeli tagsági díszoklevél a selmecbányai vándorgyűlés alkalmával, „Gödöllő Városáért” emlékérem, Dunakanyar Intéző Bizottság „Kiváló társadalmi munkáért” plakettje és az „Életfa” Emléklap ezüst fokozata.

2015-ben megkapta a „Kétmilliómódik hektár magyar erdő” sajtódíjat.

Zambó Pétert követően Halász Gábor elnök, a Szeniorok és Tiszteletbeli Tagok Tanácsa nevében búcsúzott Király Páltól.

Nemrég nagyon szerettem volna, hogy ne legyen és még most is szeretném, hogy bár ne lett volna igazad. Január végén azt mondtad: „Meglásd, ebben az évben elmegyek.”

Miből gondolod, Pali bátyám? – kérdeztem. „Ezt meg lehet érezni, fogy az erőm.”

A felkérés szerint a Szeniorok Tanácsa nevében mondom el a búcsúszavakat, de nem maradhatnak ki belőle a személyes emlékek, egyikünk távoztával, nem tűnhet el a baráti kötődés.

A szeniorok nevében mit is mondhatnék még, valami korunkhoz illőt?

Maradjunk a harmadik életszakasznál, a nyugállományba vonulásodat követő éveknél. A nevében is benne van, a nyugalom időszakának tekintik, de Nálad, szinte az utolsó percig mozgalmas, alkotó terminus volt.

23 esztendő telt el azóta, és ebben az időben is, mindvégig a magyar erdőket több síkon szolgáló, ismert és elismert, magasan kvalifikált szakmai közszereplő voltál.

Személyes ismeretségünk ugyan jóval korábbi, 1981-re tehető – ez már egy emberöltő –, de szoros emberi és munkakapcsolatba akkor kerültünk, amikor

1995-ben a MÉM Erdőrendezési Szolgálatához kerültél, szakaszonként megújított, de szinte folyamatos, megbízásos jogviszonyba. Szakmai kiadványok szerkesztésével, nyomdai előkészítésével és ügyintézésével és lektorálási feladatok ellátásával foglalkoztál. Nem mernék vállalkozni arra, hogy felsoroljam a nyolc év alatt, kezed alól kikerült könyveket, kiadványokat, hiszen nem készültem előre erre az alkalomra. Az ember nem készülhet arra, hogy a barátja meg fog halni.

1998-tól 17 évig az Erdészeti és Faipari Dolgozók Szakszervezetének időszaki kiadványát, az Erdészeti és Faipari Híradót szerkesztetted és jórészt írtad, majd napjainkig rendszeresen publikáltál is a lapban.

Erre az időszakra tehető az egyetemünkön az Erdőmérnöki Kar visszatérése az osztatlan oktatási formára. Nagy szereped volt az akció elindításban. Az ilyen lépéseknél igen fontos a felismerés, a jó időzítés és érvelés (ezek jelentik a kulcsot), és kell, aki a kulcshoz megtalálja az ajtót, s ki is tudja vele nyitni.

Ez egy külön termékeny szakasza volt életednek, s hogy mit jelentettél a szakszervezeti vezetésnek, az ő szavaikat használok: „Dr. Király Pál a szakszervezet vezetősége számára nem csak újságíró, szerkesztő volt, hanem óriási tárgyi tudásával, biztos támpont és bölcs tanácsadó is.”

Alapító tagja voltál az Erdészettörténeti Szakosztálynak (1963), és 1967-től négy évig vezetője. Nem fér bele egy búcsúztatóba a tudományos erdészettörténeti tevékenységed ismertetése – amelyből a doktori címet is elnyerted 1988-ban.

2000-ben lettél tagja a Szeniorok Tanácsának. Mértékadó személyiségeddel, tanácsaiddal és javaslataiddal – az iménti jelző összes szinonimáját felsorolhatnám – irányadó voltál és követendő példakép. Azt is mondtad, hogy „dolgozni lehet fizetésért is, de alkotni csak hivatástudatból”. Köszönjük, hogy alkotásaiddal, lépten-nyomon találkozhatunk a magyar erdészetben. Nos, a mi életszakaszunkban, amikor már emlékké válnak a nagy teljesítmények, nagyra értékeljük, ha együtt lehetünk, és jólesik együtt emlékezni. Utolsó, teljes rendezvényt betöltő szereplésed az elmúlt év decemberében volt, amikor sikerült rávenni, hogy a Tanács évváró ülésén életutadról adj számot röviden.

Nem dolgoztál az erdőrendezésben, mégis immáron 12 éve nagy feladatra vállalkoztál. Hagytad magad meggyőzni –

két társszerzővel együtt –, hogy meg kell írni a magyar erdőrendezés történetét a II. világháború befejeződésétől napjainkig.

Ehhez köthető utolsó találkozásunk is. Május 22-én Budakeszire vittem szervizre az autóm, s amíg elkészült, nálatok voltam. Magammal vittem egy korábban ígért – az 1960-as évek elején jelentős erdőrendezési feladatról szóló – összeállítást, és igen kellemes beszélgetést folytattunk a kérdéses időszakról, majd a magyar termőföld-politika sajátosságairól. Telefonon értesítettek a szervizből, hogy elkészült az autóm, és elbúcsúztam. Majd, mielőtt a szervizbe értem volna, Valika felhívott, hogy ha hazafelé megyek, tudnánk-e együtt menni egy darabon, mert a háziorvosod telefonált, hogy sürgősen látni szeretne. Így történt, együtt mentünk a Zugligeti úti rendelőbe, ott ismét elköszöntünk, onnan már a kórházba kerültél, már csak telefonon hallottam egyszer a hangodat, már nem térhettél haza, és most itt vagyunk a koporsódnál.

A könyvírás feladat sokkal nagyobb-nak bizonyult, mint gondoltuk, túlnyúlt az életeden. Jelentős részét magunk mögött tudhatjuk. Arra tehetek ígéretet, hogy – ha Isten éltet, bár Te nagyon magasra tetted a léceket – a hátralévő részeket elkészítem.

Ma is őrzöm a leveledet, amelyet 1989-ben főigazgatói kinevezésem alkalmából írtál, melyben a jókívánságok mellett hasznos tanácsokat is tudtál adni néhány szóval, az erdőrendezésben rám váró felelősségteljes feladatokat, s az életet illetően. Köszönöm szépen az útravalókat!

Kedves családtagok, gyermekek, unokák! Elnök úr és mindannyian, akik tisztelettel öveztük dr. Király Pál gyémánt okleveles erdőmérnök kollégánkat, nyugalmazott főszerkesztőt, az OEE egykori főtítkárát, és nyugállományba vonulását követően is nyughatatlan sajtómunkást.

Végso búcsúra jöttünk össze. Teljes életünk során mindvégig tudjuk, hogy „halni élünk”, de amikor szereteteink közül került sor valakire, mégis megdöbbenünk, összeszorul a szívünk.

Búcsúzzunk kollégánktól erdész módra, egy selmeci nótánk ide illő soraival:

„Bár elvitt a halál, szívünk mégis rád talál, mit itt borít a rög, a barátság szent, s örök.”

Nyugodj békében! Isten áldjon! Üdv az erdésznek! Jó szerencsét!

Végül a hajdan volt nagy soproni évfolyam még élő, öreg „hagyásfái”, nevében Bondor Antal mondott emlékező szavakat.

Egy ideje tudtuk, hogy szervezeted perben állt Vele. Mégis bíztunk, reménykedtünk, hogy akaraterőd késleltetni tudja a végső határidőt – emlékezett az évfolyamtárs. – A Sors, a természet kifürkészhetetlen elrendelése keresztülhúzta számításunkat.

Hatvannyolc éve, hogy együtt léptük át az Alma Mater küszöbét. Ifjúságunk legszebb éveit együtt töltöttük az egyetem padjaiban, és együtt őriztük azóta is – eltűnt ifjúságunk – szívünkben alig hervadó emlékeit.

Gyászolunk! Gyászunk mély csöndje másféle csend, mint az erdőé, amelyet annyira szeretted. A gyász a temető csöndje.

Tiszteletteljes főhajtásra és emlékezésre készlet. Az évfolyam karakteres alakja, a nagyszerű pályatárs, az igaz barát távozott közülünk. Dr. Király Pál erdőmérnök hiteles ember volt. Erkölcsi értékrendjéből, elvei tisztaságából, szakmai meggyőződéséből soha nem engedett. Azok közé tartozott, akire mindig lehetett számítani, akiből áradt a segítőkészség, az emberek iránti felelősségérzet.

Egy hosszú, sikeres, odaadással szolgált életpálya nem sűrithető bele a búcsúzás perceibe. Akik itt vannak, ismernek, szeretnek és tisztelnek. Életutad nyitott könyv előttük.

Kedves Pali!

Te olyan ember voltál, aki önmagadnál is jobban szeretted a barátaidat, munkatársaidat, akiknek kiérdemelted őszinte megbecsülését.

Most itt, a koporsód körül nemcsak évfolyamtársaid állnak, hanem azok a nagyszerű pályatársak is, akik előttünk vagy utánunk végeztek, akikkel összeköt bennünket az Alma Mater szellemisége, a selmeci-soproni hagyomány, a volt közös munka, az erdőért való aggódás. Ez a nagy család is búcsúzik most Tőled. És mi, akik a selmeci hagyományok szerint élünk, ne feledjük a közös dal sorait:

„Ha az, ki elment közülünk, Eszedbe jut megint / Köszönts rá egy Jó szerencsét! / Bányász-erdész szokás szerint!”

Kedves Pali! Drága Évfolyamtárs! Az égi erdők és vadászmezők adjanak Neked örök nyugalmat! Isten Vele!

Végül a premontrei rend papjai mondtak szentbeszédet az elhunyt ravatala felett.

A sírnál imával búcsúztak a jelenlévők, majd lebocsátották a koporsót.

A sírt elborították az emlékezés virágai, és szomorú szívvel fejezték ki a gyászolók együttérzésüket a család tagjainak.

Z. Z.

Pali bátyám, itt hagytál...

Kedves Pali bátyám, itt hagytad a dosz-sziédát, benne vagy fél tucat, publikálásra váró dolgozattal. Precízen összeállított iratcsomó, gondosan megírt cikkekkel, úgy, ahogy csak egy végzett mérnök és egy újságíró iskolát abszolvált szakember készítheti el.

Kedves Pali bátyám, itt hagytad a szerkesztőséget, az ErFa Híradót végleg. Most már csökkentett lendülettel sem írod többé, értékesebbnél értékesebb történeti, feltáró, emlékező cikkeidet, riportjaidat, politikai elemzéseidet. Nem fogsz figyelmeztetni bennünket, lankadó figyelműeket a közelgő évfordulóra, centenáriumra, megemlékezésre. Nem fogsz koccintani velünk, a Magad egészségére sem.

Kedves Pali bátyám, hiányoztál a legutóbbi kongresszusról is, hiányzott a megfontolt, de határozott véleményed a mozgalmi élet kisebb-nagyobb buktatóiról, hiányosságairól, de hiányoztak elkötelezett, reményre okot adó biztató szavaid is.

Kedves Pali bátyám, elvitted Magaddal a véget nem érő történeteidet, a sztorikat és a kökemény politikai tényeket, emlékeket. Vannak dolgok, amiket már soha, senkitől sem tudhatunk meg. Az enyészete, vagy ha úgy tetszik, az örökkévalóságáé lettek. Lesznek, akik örülnek ennek, mások sajnálni fogják. Én ez utóbbi csapatba tartozom.

Kedves Pali bátyám, ezen a nyáron már nem jössz velünk a sportnapokra, pedig itt tartjuk nem messze, Esztergom városában. Nagyon beférnél a csapatba,

hisz' tudod, sok sportág, sok helyszín, kevés tudósító...

Kedves Pali bátyám, itt hagytad az Ugron Ákos korábbi helyettes államtitkár által havonta összehívott szakújságírók közösségét is, ahol kreatív javaslataiddal, lényegre törő kérdéseiddel Te voltál a csöndes vezéregyenység.

Kedves Pali bátyám, itt hagytad volt évfolyamtársaidat, egykori harcostársaidat, kollégáidat, a szakszervezeti tagok másfél ezres hadoszlopát, és itt hagytad az erdészek sok-sok ezres táborát is. Megint árvábbak lettünk egy testvér- vagy apafigurával.

Kedves Pali bátyám, itt hagytál engem is, bár megígérted 2015 szeptemberében, a Megosz nagyrendezvényén, hogy segíteni fogod a munkámat – amíg tudod. Eddig tudtad. Soha el nem múló hálás köszönet Neked érte! **Zétényi Zoltán**

Jó eredmények a XXVI. Lengyelországi Erdészek Nemzetközi Sakkversenyén

Az idén fennállásának 100 éves évfordulóját ünneplő Lengyelországi Erdészeti Szakszervezet 2018. április 11–14. között különleges helyszínen, a Balti tenger partjától alig 150 méterre található erdei iskolában rendezte meg a XXVI. Lengyelországi Erdészek Nemzetközi Sakkbajnokságát, melyet magyar és román versenyzők részvétele tett nemzetközivé.

Verseny közben

Az Erdészeti és Faipari Dolgozók Szakszervezetét három fő képviselte. A küldöttséget Sipos Imre, a KAEG Zrt. kereskedelmi csoportvezetője, valamint szakszervezeti titkára vezette, aki versenyzett is. Mellette csapatunkat a Zalaerdő Zrt. részéről Németh József, az 5. számú Zalaegerszegi Erdészet kerületvezető erdésze, valamint Papp Nándor a központ nyugalmazott építési előadója képviselte.

A 11 forduló versenyen 58 versenyző vett részt. A versenyt 9 ponttal, immár tizennegyedszer Rymasewski Dariusz

Balról jobbra: Papp Nándor, Sipos Imre és Németh József

nyerte a wrocławai csapatból, a 8,5 pontot elérő Papp Nándor előtt. Németh József 7,5 ponttal hatodik helyezett lett, Sipos Imre a középmezőnyben végzett. A csapatversenyt szintén a wrocławiak nyerték 16 ponttal, a szintén 16 pontos magyar csapat előtt. Az elsőséget, előre bejelentetten speciálisan számított, fordulónként és versenyzőnként összeadott előremeneteli számok összesítésével, határozták meg. Ez volt az egyetlen mutató, amelyben rosszabbak voltunk.

Még 11-én este tartották az 5–5 perces snell versenyt. Itt részünkről némi töprengés után csak Papp Nándor indult, aki 8,0 ponttal harmadik helyezett lett. A fárasztó, 14 órás utazás után kellemes meglepetésre.

Péntek délután a verseny befejezését követően ezúttal a tenger felől „érkező” vastag homoktakaróval „büszkélkedő”, sivatagnak tűnő dombokhoz vittek kirán-

dulni. A kirándulás kiadós kardió edzésnek sem volt utolsó.

A helyszínen erdész szemmel meglepő volt, hogy fenyő- és nyír elegyes bükkerdő foglalta el az egész tengerpartot, egészen a 3–15 méter magas homok dűnék felső éléig.

A vendéglátás a szokott magas színvonalú volt, a vendéglátók, élükön Jarosław Szałata elnök úrral, mindent elkövettek, hogy kiválóan érezzük magunkat.

Szombaton délelőtt a díjátadó után indultunk vissza. Az utazáshoz a gépko-csit Győrtől a KAEG Zrt. biztosította, melyet Sipos Imre vezetett. Köszönet a balesetmentes, biztos kezű vezetésért.

149. Vándorgyűlés – Június 22–23-án a Dalerd rendezésében Gyulán lezajlott az idei vándorgyűlés. A záró ünnepélyen Spiegel Endre vezérigazgatótól Göbölös Péter, a Gyulaj Zrt. vezérigazgatója, a jövő évi, 150. vándorgyűlés rendezőjeként átvette a vándorgyűlés zászlaját.

A Mecsextrem – Alpesi kötelpark

Szent István forrás

A mecseki rengetegben

Lombkorona sétány Sasréten

Adorján Rita erdei iskola vezető

Pintér Ottó Nagymátén

Kalocsai középiskolások a medvehagymásban

Adrenalin „termelés”

Horgásztó

Az erdei bobbpálya

MECSEKERDŐ
természetes úton

ZSELICI CSÜHÖGŐ

Almavásárt és Sasrét között 1901 óta közlekedő keskeny nyomtávú erdei kisvasút áprilistól októberig hétfőként és ünnepnapokon menetrend szerint, illetve különjártókon egész évben szállítja utasait.

ERDEI SZÁLLÁSHELYEK

A színvonalas szállodák, apartmanházak vagy turista- és kulcsosházak idilli környezetben várják a különleges, természet közeli kikapcsolódásra vágyó vendégeket.

ERDÉSZETI ERDEI ISKOLÁK

A Zselic mélyén megbújó Sasréten, és a Nyugat-Mecsekben fekvő Sás-völgyben található erdei iskolák több mint 20 éve magas színvonalon támogatják a felnövekvő generációk természetudatos nevelését.

MECSEXTRÉM PARK

Az ország egyik legnagyobb erdei kalandparkja Pécs-Árpádtetőn egész napos élményt kínál a bóbtló, a kötélpályákig a teljes családnak; emellett osztálykirándulások, céges csapatépítő programok vagy családi napok szervezéséhez is ideális helyszín.

Információ:

Mecsekerdő Zrt. | www.mecsekerdo.hu | www.mecsextrem.hu